

KNJIGA 35
KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=35>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?
Prikaz rezultata str. 681/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

12-11-2015 21:07#681

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE PRODAO DALMACIJU TALIJANIMA: DR. ANTE TRUMBIĆ ILI DR. ANTE PAVELIĆ?

(U slijedećim nastavcima ću iznijeti neke podatke o "**prodaji Dalmacije**" iz knjige DR. ANTE TRUMBIĆ, "**PROBLEMI SRPSKO-HRVATSKIH ODNOSA**" koju je napisao dr. Ante Smith Pavelić, sin zubara dra. Ante Pavelića koji je bio s dr. Trumbićem, Franjom Supilo i Ivanom Meštrovićem u stvaranju Jugoslavenskog Odbora koji je zagovarao stvaranje jugoslavenske države. Otporaš.)

"Prodaja Dalmacije", Rapallski ugovor, Rimski ugovori. Kronološka istina. Kliknite na priloženi link kako bi saznali više.

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/>, C Kamenjar

Iz Otporaševe Torbe

"Prodaja Dalmacije", Rapallski ugovor, Rimski ugovori. Kronološka istina Objavio/la: Krešimir K Nadnevak: Studeni 12, 2015in:

Iz Otporaševe torbe, Povjesnice, Rapallski ugovor, ugovor između Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca i Kraljevine Italije, zaključen u Rapallu kraj Genove 12.XI.1920. Ugovorom je trebalo riješiti sporna teritorijalna i pogranična pitanja nastala nakon I. svj. rata zbog raspada Austro-Ugarske (Saint-germainski ugovor), tal. okupacije dijelova istočno-jadranske obale i proglašenja Kraljevine SHS. Još je Nikola Pašić ustupio Dalmaciju. U nastojanju ostvarivanja velikosrpskih interesa, već 1916. godine, Nikola Pašić je kao ministar vanjskih poslova Kraljevine Srbije u izjavi petrogradskim novinama potvrdio "pravo" Italije na okupaciju dijela hrvatske obale i nekih otoka, s tim da i Srbija dobije izlaz na more i dio priobalja.

Njegovi politički potezi oslanjali su se na tajni Londonski sporazum iz 1915. godine, kojim su saveznici u Prvom svjetskom ratu (Rusija, Francuska i Engleska) obećali Italiji dio hrvatske obale i neke otoke, kako bi ova za uzvrat ušla u rat na njihovoj strani. On nije nikada zaživio, niti je imao bilo kakvoga temelja u međunarodnom pravu, ali je poslužio u svrhu daljnje trgovine hrvatskim područjem - jer su se na njega pozivali podjednako talijanski fašisti i srbijanski ekstremni

nacionalisti kad god im je to odgovaralo. S tom politikom nastavilo se i nakon ujedinjenja, pa je dvije godine kasnije (1920.) Pašićeva vlada potpisala Rappalski ugovor kojim Kraljevina SHS velikodušno daruje Italiji dijelove hrvatske obale i otočja, ponovno ugrađujući u te planove i svoje velikosrpske teritorijalne interese.

Rapallski ugovor/prodaja Dalmacije/

Rapallski ugovor, ugovor između Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca i Kraljevine Italije, zaključen u Rapallu kraj Genove 12.XI.1920. Ugovorom je trebalo riješiti sporna teritorijalna i pogranična pitanja nastala nakon I. svj. rata zbog raspada Austro-Ugarske (Saint-germainski ugovor), tal. okupacije dijelova istočno-jadranske obale i proglašenja Kraljevine SHS. Kraljevinu Italiju u pregovorima su predstavljali premijer Giovanni Giolitti, ministar vanj. poslova Carlo Sforza i ministar obrane Ivanoe Bonomi, a Kraljevinu SHS premijer Milenko Vesnić, ministar vanjskih poslova dr. Ante Trumbić i ministar financija Kosta Stojanović. Pregovori su se odvijali u znaku diplomatske premoći Italije koja je uživala potporu Francuske i Velike Britanije pa je čak postavila pitanje svih područja koja su joj bila obećana Londonskim ugovorom (1915). Rapallskim ugovorom Italiji su pripali Trst, Gorica, Gradiška i dio Kranjske, Istra (bez Kastva), otoci Cres, Lošinj, Unije i Susak, Zadar te Lastovo, Palagruža i neki manji nenastanjeni otoci. Priznata je Slobodna Država Rijeka koja je obuhvaćala grad Rijeku te dio teritorija sjeveroistočne Istre (Rimski ugovori).

Talijanima u Kraljevini SHS priznato je pravo uporabe jezika i sloboda vjeroispovijesti, ali se ista prava Hrvatima i Slovencima u Istri nisu jamčila. Hrvatska i slovenska javnost te Hrvati i Slovenci u Istri loše su primili rješenja postignuta Rapallskim ugovorom, a ministar Trumbić podnio je ostavku. **(O tome će biti riječi u slijedećim nastavcima, mo. Otporaš.)** Istoga dana potpisana je i Antihabsburška konvencija kojom su se dvije zemlje obvezale da će spriječiti restauraciju Austro-Ugarske Monarhije i povratak Habsburgovaca. Rimski ugovori, naziv koji obuhvaća dva ugovora - Pakt o prijateljstvu i srdačnoj suradnji te Sporazum o Rijeci - potpisana u Rimu 27. I. 1924. U ime Vlade Kraljevine SHS potpisali su ih predsjednik Vlade Nikola Pašić i ministar vanj. poslova Momčilo Ninčić, a u ime Vlade Kraljevine Italije Benito Mussolini. Paktom o prijateljstvu i srdačnoj suradnji strane potpisnice se na pet godina obvezuju na osiguranje mira i čuvanje rezultata I. svj. rata te na međusobnu pomoć u slučaju ugroženosti jedne od njih. Sporazumom o Rijeci dogovoreno je ukidanje Slobodne Države Rijeke i priključenje njezina područja Italiji koja je zauzvrat priznala Kraljevini SHS puni suverenitet nad lukom Baroš i Deltom. Dala joj je u zakup i bazen Thaon di Revel u riječkoj luci na razdoblje od 50 godina, uz simboličnu zakupninu od jedne lire godišnje.

Predviđena je i korektura rapallske (Rapallski ugovor) granice kraj Rijeke, tako da put iz Rijeke u Kastav bude na jugosl. teritoriju, dok bi riječki željeznički kolodvor došao pod mješovitu talijansko-jugosl. upravu. Hrvatima u Rijeci zajamčena su ista prava kakva uživa i tal. manjina u Dalmaciji. Sporazum o Rijeci imao je i dopunske konvencije (**Nettunske konvencije**) o odnosima između pograničnih područja, o proizvodima oslobođenima carina i dr. Sporazumom o Rijeci Mussolinijeva je vlada uspjela provesti reviziju Rapallskog ugovora u skladu sa svojim interesima. Naravno da su Srbi i komunisti pripisali "prodaju Dalmacije " Hrvatima.

Dne 18. svibnja 1941. izvršen je diktat fašističke Italije protiv netom obnovljene Nezavisne Države Hrvatske. Njemačka, u čiju se je pomoć nadala Hrvatska, spremala se na ratni pohod protiv Sovjetskog Saveza, te je u tom pravcu bila i usmjerena njezina vanjska politika. Kako je Italija bila jedini potencijalni saveznik Njemačke u Europi, a unutarnje stanje bilo je vrlo teško zbog gubitka talijanskog kolonijalnog carstva u Africi, mlada Hrvatska Država morala je postati žrtva talijanskih teritorijalnih presizanja, te je Njemačka u tom slučaju pokazala svoju nezainteresiranost za hrvatska prava na jugo-zapadne granice.

Dalmacija u NDH 9. rujna 1943.

Italija je kapitulirala i zatražila separatan mir sa Saveznicima. Tom prilikom je Poglavnik izdao

zapovijed Hrvatskim Oružanim Snagama da oslobode oteta područja i dao Izjavu o razrješenju Rimskih ugovora, kako slijedi:

"Dne 18. svibnja 1941. sklopljeni su između hrvatske vlade i talijanske vlade Rimski ugovori i to: ugovor o određivanju granica između Nezavisne Države Hrvatske i Kraljevine Italije, ugovor o jamstvu i suradnji između Nezavisne Države Hrvatske i Kraljevine Italije, sporazum o pitanjima vojničkog značaja, koja se odnose na jadransko-primorsko područje, te izmjena pisama glede upravnog uređenja općine Split i otoka Korčule. Ni jedne obveze iz ovih Rimskih ugovora nije talijanska vlada sa svoje strane izvršila, napose ne u pitanju granica, jamstva za političku nezavisnost i teritorijalnu cjelovitost te upravnog uređenja općine Split i otoka Korčule, pa uslijed toga ovi ugovori nisu nikada ni stupili u život. Naprotiv svi oni probitci Nezavisne Države Hrvatske, koji su gornjim ugovorima imali biti zaštićeni, bili su sa strane Kraljevine Italije trajno povređivani. Ovi su ugovori bili sklopljeni uz izričitu napomenu o članstvu ugovarajućih stranaka u novom europskom poretku. Nakon što je Kraljevina Italija bez znanja i pristanka svojih saveznika utanačila primirje sa neprijateljskom ratujućom strankom, i time se izdvojila od dosadanih saveznika, nema nikakve stvarne ni pravne mogućnosti, da bi i unaprijed sa strane Kraljevine Italije ti ugovori bili u život privedeni. S tih razloga kao potpisnik tih ugovora izjavljujem, da oni nemaju nikakve obvezatnosti ni za Nezavisnu Državu Hrvatsku". Poglavnik Nezavisne Države Hrvatske dr. Ante Pavelić.

Dano u Zagrebu, dne 10. rujna 1943".

Dilema Poglavnika dr. Ante Pavelića bila je:

Braniti Državu uz gubitak dijela hrvatskih područja ili odbiti talijanske zahtjeve i izgubiti Državu? Očuvanje tek proglašene Nezavisne Države Hrvatske davalo je nadu za povratom izgubljenog područja i on se opredijelio za tu opciju.

Dalmacija-NDH-Njemačka

U preliminarnoj fazi razgovora Poglavnik dr. Ante Pavelić je pokušao dobiti pomoć njemačke diplomacije u otporu talijanskim zahtjevima, koji su sve više postajali ultimativni. Ne treba zaboraviti da je Italija u to vrijeme na području Hrvatske imala gotovo 250.000 vojnika. Na bečkom sastanku ministara Ciana i Ribbentropa, održanom 21. i 22. travnja 1941., njemački ministar nije na početku razgovora pokazivao razumijevanje za talijanske pretenzije u pogledu Dalmacije. "Hitler, kojega je u to vrijeme već potpuno zaokupljao plan "Barbarosa" 22. Travnja je izjavio da je Njemačka nezainteresirana u NDH i preporučuje direktne pregovore Rima s Pavelićem." Stajalište Hitlera vidi se i iz njegove izjave na sastanku s njemačkim opunomoćenikom u Hrvatskoj, održanom 17. travnja. 1941. "Hitler je primijetio, da o Dalmaciji još ne postoje nikakvi sporazumi, a da vrijedi kao neko pravilo, da u svemu što se nalazi južno od Države prevladavaju talijanski interesi."

U spomenutom bečkom sastanku s Ribbentropom, Ciano je iznio vrlo drastične zahtjeve prema Hrvatskoj: "Dalmacija i ostala jadranska obala bit će pripojena Italiji, u čitavom potezu od Rijeke do Kotora, s tim da Dalmacija dobije u pogledu uprave status gubernacije s guvernerom na čelu. Hrvatska će personalnom unijom biti također usko povezana s Italijom". Iz jednog telegrama Ribbentropa, dr. Veessenmayeru ponovno se potvrđuje njemačko stajalište, da sada prvenstvo u hrvatsko-talijanskim odnosima prepusti u potpunosti Italiji. Weizsäcker, državni tajnik u ministarstvu vanjskih poslova Njemačke zapisao je, da je bio zamoljen prenijeti talijanskom ambasadoru Alfieriju takvo stajalište Ribbentropa:

"Njemačka nije zainteresirana u političkim talijansko-hrvatskim pitanjima, i stoga za Führera ne postoji nikakav razlog da zauzme stav u tom pitanju. On, štoviše prepušta u potpunosti Musoliniju, da to pitanje uredi u skladu s vlastitim željama i da se u tome sporazumije s Hrvatima. To vrijedi također, i za pitanje talijansko-hrvatske personalne unije".

Unatoč simpatijama pojedinih njemačkih dužnosnika prema Poglavniku i NDH, potpora Njemačke je potpuno izostala. U navedenim okolnostima došlo je do sastanka (25. travnja. 1941.) u Ljubljani talijanske i hrvatske delegacije. Hrvatsku delegaciju činili su Poglavnik dr. A. Pavelić, dr. M. Lorković i dr. E. Bulat, i drugi. Dr. Bulat navodi da je prvo Poglavnik dr. Ante Pavelić razgovarao s talijanskom delegacijom oko 1 sat, te nastavlja: Poglavnik nam govori slijedeće;

"Njegova ekscelencija ministar vanjskih poslova Italije, g. Ciano postavio je ovaj zahtjev Italije na naše područje i pokazao rukom na kartu nad njim, po kojoj je Italija tražila liniju razgraničenja Karlovac - Mostar i sjeverozapadni kut Crne Gore. Nadalje je rekao, Nj. E. Ciano, da bi sve ono što je sjeverno od te crte imala biti hrvatska država, potpuno nezavisna od Italije i da s njome možemo činiti što hoćemo, pa čak ako bismo htjeli, i Njemačkoj je pripojiti. Da bi potkrijepio te svoje zahtjeve Nj. E. Ciano, skupa sa nazočnim generalima, istakao je slijedeće: Italija ulazi već drugi put u rat, da bi ostvarila baš ovu granicu, koju danas traži. Za to su oni dali, veli, šest stotina tisuća mrtvih već u prvom ratu, pa veli, neće ništa propustiti, da ovu priliku do kraja iskoriste. Jedino, kažu, ako bi Hrvatska htjela stupiti u tješnje odnose s Italijom, onda bi Italija bila spremna dati Hrvatskoj izlaz na more, i to u širini od kojih tridesetak kilometara na području između Kraljevice i Senja".

Ja sam na to Nj. E. Ciano odgovorio slijedeće:

"Kada bismo mi prihvatili ovo tek kao bazu za pregovore, tada bismo se mi svi nazočni ovdje našli u vrlo čudnoj situaciji. Svi bismo bili podanici Italije, jer smo svi rođeni u kraju, koji Italija traži za sebe. Ali i bez obzira na to, rekao sam mu, da nitko od Hrvata neće nikada prihvatiti ni razgovor na takovu temelju, a kamoli vođenje pregovora. Mi ćemo u takovom slučaju ostaviti sve, odreći se svih savezništava i Italija će umjesto onoga što traži imati nakon dva rata još i treći i to s nama".

Dalmacija-Italija-NDH

Drugi talijanski zahtjev ostavlja Hrvatskoj ispod Velebita pojas obale u širini od 80 km, ali i to uz pristup Hrvatske carinskoj i monetarnoj uniji s Italijom. Ovaj prijedlog je Poglavnik dr. Ante Pavelić također odbio. Prijedlogu dr. Pavelića da Italiji pripadne prošireno područje oko Zadra i Trogira i neki otoci, Ciano je postavio protuprijedlog o carinskoj privrednoj uniji, kontroli lučkog i pomorskog prometa, te podređenost hrvatske vojske, što je Poglavnik dr. Ante Pavelić također odbio. U Ljubljani su razgovori završeni bez ikakvih rezultata.

U kasnijem brzojavu Ribbentropu, Kasche javlja; "da Pavelić nastoji izbjeći gubitak Dalmacije i da stoga teži sljedećem rješenju da odgovarajući talijanski princ postane hrvatski kralj bez praktičkih prava. Kralj je trebao biti savojski princ Aimone Roberto Margherita Maria Giuseppe di Torino, a trebao se zvati i Tomislav II, nosit će hrvatsku (Zvonimirovu) krunu, položiti prisegu na hrvatski Ustav, dok će politički, vojno i privredno vlast pripadati isključivo hrvatskom državnom vodstvu. Nikakvog odstupanja teritorija ne bi bilo, optički bi to bio uspjeh za Mussolinija, a osigurana bi bila izgradnja i jačanje čitave Hrvatske" zaključuje Kasche. U brzojavu od 3. svibnja. 1941. Kasche javlja iz Zagreba da se Pavelić nada (a to je povjerio Veessenmayeru) "sačuvati za Hrvatsku i Split i široke obalne poteze kod Velebita, kao i od Splita do Kotora. Moli zato njemačku podršku budući da je njegovo popuštanje pri kraju".

"U noći 3. svibnja je stigao u Berlin brzojav Kaschea, kojim javlja da je talijanski veleposlanik Casertano zahtijevao odluku Pavelića u pitanju granice, carinske i monetarne unije, te vezivanja hrvatske vojske uz Italiju i to do 4. svibnja u podne."

Poglavnik dr. Ante Pavelić je tada brzoglasno nazvao Mussolinija koji mu je odgovorio; "**Io non posso essere rinunciatore**". Ja ne mogu biti onaj koji se odriče. Treba se znati, da je Mussolini nakon Prvog svjetskog rata oštro napadao i nazivao odricateljima (rinunciatorima) one talijanske političare, koji su se u Rapallu odrekli Dalmacije. Nije htio, da se sada njega isto tako naziva. Time

je Poglavnikova borba za Dalmaciju bila znatno otežana. Zaključeno je, da se pregovori nastave redovitim diplomatskim putem." Rimski ugovor između NDH i Kraljevine Italije je potpisan 18. svibnja 1941. u 12,30 sati u Palači Venecija u Rimu. Po Ugovoru su talijanski megalomanski zahtjevi drastično smanjeni, a NDH je dobila izlaz na more kod crte Novi Vinodolski, Senj, Crikvenica, Karlobag i Kraljevica u podvelebitskom primorju te područje od Omiša do Dubrovnika, dok je Kotor s širim pojasom Boke Kotorske do točke između Cavtata i Vitaljine pripao Italiji.

U sastavu NDH ostali su i otoci Pag, Brač, Hvar, Šipan, Šćedro, Maon, Lokrum, Lopud, Koločep i poluotok Pelješac. Posebnom konvencijom je trebalo biti riješeno pitanje Splita i Korčule jer je NDH inzistirala na njihovoj autonomiji. Ukratko nakon potpisivanja Ugovora, Poglavnik dr. Pavelić izjavio u jednom intimnom krugu, da će mu za povrat Dalmacije trebati oko dvije godine! Nije puno pogriješio, jer se prilika za povrat Dalmacije dogodila 9. rujna 1943. godine, što je i učinjeno aktom poništenja Rimskih ugovora. Kipar Ivan Meštrović, nakon kratke izolacije bio je kod Poglavnika dr. Ante Pavelića, koji mu se tom prilikom ispričao radi Meštrovićeva boravka u zatvoru, te rekao:

"Ja Vas razumijem, da ste i kao Hrvat i Dalmatinac bijesni i žalosni radi Dalmacije, ali što sam mogao kad mi je Mussolini zaprijetio da će uzeti sve do Karlovca. Žalostan sam i bijesan i ja, ali sam stiskao zube i pristao u nevolji, samo da zadržimo i sredimo ovo, a onda ćemo baciti Talijane u more."

Državnopravnom izjavom su dne 10. rujna 1943. poništeni Rimski ugovori. "Nakon što je Kraljevina Italija bez znanja i pristanka svojih saveznika utanačila primirje sa neprijateljskom ratujućom strankom, i time se izdvojila od dosadašnjih saveznika, nema nikakve stvarne ni pravne mogućnosti, da bi i unaprijed sa strane Kraljevine Italije ti ugovori bili u život provedeni. S tih razloga kao potpisnik tih ugovora izjavljujem, da oni nemaju nikakve obvezatnosti za Nezavisnu Državu Hrvatsku." Poglavnik! kamenjar.com

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/prodaja-dalmacij...loska-istina2/>, Kamenjar

Nastavlja se.

16-11-2015 13:34#682

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE PRODAO DALMACIJU TALIJANIMA: DR. ANTE TRUMBIĆ ILI DR. ANTE PAVELIĆ? (dio (2))

(Kako sam već najavio da ću u nastavcima iznijeti neke podatke o "prodaji Dalmacije" iz knjige "DR. ANTE TRUMBIĆ - PROBLEMI SRPSKO-HRVATSKIH ODNOSA" koju je napisao dr. Ante Smith Pavelić, sin zubara dra. Ante Pavelića (1869-1938) koji je bio s dr. Antom Trumbićem (1864-1938), Franjom Supilo (1870-1917) i Ivanom Meštrovićem (1883-1962) u stvaranju **Jugoslavenskog Narodnog Odbora**, a povijesno je poznato da je taj odbor zagovarao stvaranje jugoslavenske države. U ovim mojim nastavcima ću se isključivo služiti izvorima, citatima, priložima i dokumentima kojima se je služio pisac ove spomenute knjige dr. Ante Smith Pavelić, koji je sam sebi nadodao svoje supruge Amerikanke djevojačko prezime Smith, kako bi se razlikovao i što dalje udaljio od Poglavnika dra. Ante Pavelića. Ovu knjigu je tiskala Hrvatska

Revija, Munchen, 1959. godine.

Pisac spomenute knjige Dr. Ante **SMITH** Pavelić je bio krvni mrzitelj stvaratelja NDH Poglavnika dra. Ante Pavelića, pa je našao potrebu da napiše ovu knjigu o predsjedniku Jugoslavenskog Narodnog Odbora dru. Anti Trumbiću, kako bi ga **rehabilitirao** svih odgovornosti o potpisima Rapallskog ugovora i Krfske Deklaracije koji su krivi **"ZA PRODAJU DALMACIJE"** Trebam priznati da je pisac ove knjige vrlo briljantno, stručno i donekle dokumentirano napisao ovu knjigu, koju, moglo bi se reći, da mnogi Hrvati nisu imali priliku ju čitati.

Nadati se je za interes istine i sveopće hrvatske povijesti da će netko u Hrvatskoj tiskati ova knjigu kao posebno i nadopunjeno izdanje. Nadati se je također da će se naći jedno hrvatsko pero, tj. jedan hrvatski pisac poput dra. Ante Smith-a Pavelića koji će također briljantno napisati knjigu o Poglavniku dru Anti Paveliću i **rehabilitirati** ga svih odgovornosti rimskih ugovora **"I PRODAJE DALMACIJE TALIJANIMA"**. Ako se za sada i ne bi pronašao netko to bi napisao jednu takovu istinitu knjigu o stvaratelju NDH Poglavniku dru. Anti Pavelići, za sigurno će to naša hrvatska povijest učiniti.

Pisac gore spomenute knjige je također zamolio hrvatskog kipara Ivana Meštrovića da baš on bude taj koji bi trebao napisati predgovor ove knjige, jer je upravo on, Ivan Meštrović, bio četvrta (4) osoba pri i kod stvaranja tog jugoslavenskog odbora. Po potrebi ću se u ovim mojim nastavcima služiti i drugim izvorima i po ukazivanju nužde dati ću moje neke nadopune za današnje bolje razumijevanje odraza onoga vremena u kojem se je stvarao taj za Hrvate prokleti Jugoslavenski Narodni Odbor. (Otporaš.)

PREDGOVOR

by: Ivan Meštrović

Iz ove knjige dr. Ante Pavelića čitaoci će dobiti sliku o karakteru i značenju Ante Trumbića kao čovjeka i rodoljuba a ja ću, zamoljen od pisca za jedan kratak predgovor, iznijeti samo par momenata iz njegove borne za ostvarenje južnoslavenskog jedinstva i obrane hrvatske jadranske obale.

Kad je riječ o stvaranju Jugoslavije u njezinim današnjim granicama, onda se ne može poreći da se njezini tvorcii u prvom redu bili dvojica Hrvata, a to su Trumbić i Frano Supilo, dva čovjeka po nečem različita, ali koji su se sretno popunjavali. Prvi, neobično fin i vrlo osjetljiv, ali pored toga a uzdržljiv i taktičan, a drug ponekad nagao i elementary prodoran. Međutim obojica nesebični i čista karaktera kao kristal i nepopustljivi u some uvjerenju, da je najbolja politika ono što je pošteno i pravedno. To su bili njihovi principi za obični njihov život i vladanje, a tih su se principa držali i u svom radu i postupku u narodnoj politici i vjerovali da će se na tome putu konačno pobijediti...

Nastavlja se.

20-11-2015 00:40#683

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE PRODAO DALMACIJU TALIJANIMA: DR. ANTE TRUMBIĆ ILI DR. ANTE PAVELIĆ? (dio (3))

Izvješće Frane Sulića doglavniku Mili Budaku o prilikama u Splitu i ostaloj Dalmaciji

(Ovaj izvještaj se nalazi u knjizi: [Korespodencija dr. Mile Budaka \(1907-1944\) strana 392-400., Zagreb 2012., koju su priredili Tomislav Jonjić i Stjepan Matković.](#) Iako je ovaj izvještaj gosp. Frane Sulića malo predug, ali poradi velike povijesne važnosti ovog izvješća koje zalazi u razloge tko je najviše od Hrvata kriv da je uopće moralo doći do Rimskih Ugovora, ja ga neću u nastavcima iznositi. Da bi se ovo izvješće moglo shvatiti u duhu i smislu kada je pisano, nesumnjivo i neophodno bi bilo potrebno se staviti u odraz onog vremena, tj. 19 lipnja 1941. godine, dakle ni puna dva i pol mjeseca od proglašenja Hrvatima prve države u zadnjih 839 godina, tek onda, mi današnji Hrvati bi mogli razumjeti sve one koji su bili protiv Nezavisne Države Hrvatske, NDH, Poglavnika, Ustaša i protiv hrvatske države; a još više bi mogli razumjeti i one "hrvatske nacionaliste" koji su se svim mogućim dopustivim sredstvima suprostavljali onima koji su rušili hrvatsku državu. Ovdje bi bilo potrebno potražiti link i opis generala Drinjanina: [KONSPIRACIJA NA JADRANU](#) i usporediti njegovo pisanje kada je (pro)putovao kroz Dalmaciju i opisivao svoje dojmove o hrvatskim komunistima u Splitu i drugdje.

Iz ovog izvješća će se nesumnjivo dati naslutiti izvori huškanja Hrvata protiv Hrvata, jednih protiv drugih, jednih koji su objeručke i srcem i dušom prigrlili svoju Nezavisnu Državu Hrvatsku, kao i onih drugih koji su povjerovali neprijateljskim smicalicama i huškanja Hrvata protiv Hrvata, te im se pridružili u blaćenju Poglavnika, NDH, Ustaše i na taj način stvarali teren: [DA JE POGlavNIK DR. ANTE PAVELIĆ PRODAO DALMACIJU TALIJANIMA.](#)

Nastavlja se sa Predgovorom Ivana Meštrovića u knjizi: [DR. ANTE TRUMBIĆ - SRPSKO HRVATSKI ODNOSI.](#) Otporaš.)

Došao sam u Split iz Zagreba 18. IV. t. g. tj. osam dana poslije proglašenja Nezavisne Države Hrvatske. 513 Dok smo imali civilnu vlast u Splitu, bio sam na dužnosti šefa propagande pri Poglavnikovu Povjereniku za Dalmaciju, gosp. Dr. Edi Bulatu. Kad su Talijani preuzeli civilnu vlast, ostao sam i dalje u Splitu. 514 Budući da dobro poznam prilike i probleme Splita, Korčule, Kaštela i srednje Dalmacije uopće, a ima vrlo važnih pojava, problema, potreba itd., osjećam za svoju ustašku dužnost da na gornji naslov pošaljem ovaj pismeni izvještaj.

I. Političko raspoloženje pučanstva

1/ Uskrsnuće Nezavisne Države Hrvatske proizvelo je oduševljenje cijeloga hrvatskoga, hrvatski orijentiranoga življa u Splitu i srednje [srednjoj] Dalmacije [Dalmaciji]. To se raspoloženje najbolje pokazalo u seljaka imotske krajine, u ustaško-starčevićanskoj mladosti u Splitu, u seljaka, svećenika, redovnika i sl., u sinjskoj krajini, te po nekim mjestima po primorju i otocima. Jugoslaveni su se zaprepastili bojeći se za svoju glavu. Komunisti su se većinom povukli i čekali što će se dogoditi. Članovi H.S.S. su se također po selima, a i mnogi po gradovima, obradovali uspostavi Nezavisne Države Hrvatske. Međutim mnogi su od njih promijenili to raspoloženje kad su čuli da će N.D.H. biti ustaška, da su članovi vlade ustaše, a da tamo više nema Mačeka, Krnjevića i ostalih preko kojih bi ti seljačko-demagoški laktaši mogli doći do položaja.

2/ Dolazak talijanske vojske.

Čim je došla talijanska vojska, odmah se promijenilo političko raspoloženje. U dalmatinskoj zagori ne toliko koliko u Splitu i po primorju. Sami je doček u Splitu bio vrlo hladan, pun nepovjerenja i naslućivanja slabe budućnosti za Dalmaciju. Seljaci su u imotskoj krajini gledali u talijanskoj vojsci samo oslobodilačkog saveznika. Inače se svugdje gledalo vrlo skeptično. Hrvatski su nacionalisti bili nešto nepovjerljivi prema talijanskoj vojsci, ali ipak nijesu pokolebali. Mačekovci su odmah stali napadati Italiju, a pomalo i Poglavnika i Ustaše. Komunisti su se i dalje držali povučeno i u strahu. Od Jugoslavena su neki bili vrlo uznemireni, a neki su bili obradovani vjerujući da će pod Talijanima spasiti glavu.

3/ Preuzimanje civilne vlasti.

Preuzimanje vlasti od strane Talijana proizvelo je na Hrvate upravo porazan udarac. Neki su od jugoslavena ostali po strani, neki privoljeli N.D.H. kad već nema Jugoslavije, a mnogi su se odmah stavili u službu Italije. Komunisti su razvili propagandu i proši-rili vrlo oštar letak protiv Njemačke, Italije, Hrvatske, Poglavnika, Ustaša itd. Mačekovci su sve više i sve jače rovarili protiv nas. Vjerovalo se da će se Talijani dugo zadržati, ali da će ipak otići.

4/ Odlazak starijih Hrvata iz Splita u Zagreb

Preuzevši civilnu vlast Talijani su stali progoniti naše ljude / uhićeni i internirani: Jonić, Marčinko, Carević, Matijasi i djelomično Sulić. Tražili su Dr. Vukosava i prof. Cr-ljena itd/. U tome su ih poslu mnogo pomagali jugoslaveni-talijanaši.

513 Ovo je pismo priredio i objavio T. JONJIĆ, »Jedno izvješće o prilikama u Splitu i Dalmaciji u prvim mjesecima nakon uspostave Nezavisne Države Hrvatske«, ČSP, 33/2001., br. 3, 812.–836.
514 Talijani su civilnu vlast u Splitu preuzeli 21. travnja 1941. godine. Usp. izvješće Athosa Bartoluccija iz travnja 1941., Narodnooslobodilačka borba u Dalmaciji 1941.–1945. Zbornik dokumenata, knj. 1, Split, 1981., dok. br. 159. str. 414.–417. te brzojavku Ede Bulata od 21. IV. 1941. u istom zborniku, dok. br. 358, str. 783.

Mnogi iz straha a još više iz laktaštva pobjegoše iz Splita u Zagreb. U Splitu je na-stalo opće bezglavlje. Tako i u ostalim mjestima srednje Dalmacije. Svi su se osjećali napuštenim[,] dezorganiziranim, bez uputa i vijesti. Jugoslaveni, komunisti, defetisti, mačekovci, engleski propagatori, masoni, židovi i samostalci razvili su upravo nezapamćenu protuhrvatsku propagandu. Ustaška je mladost u Splitu bila upravo ogorčena kukavičkim i laktaškim bijegom mnogih od onih koji su se dugogodišnjim uspješnim ustaškim radom mladosti htjeli progurati na položaje. Nastao je opći nered. Sve je bilo demoralizirano. Naši su redovi slabili i ponegdje prelazili k defetizmu. Ustaška se mladost okupila, organizirala i proradila [poradila] na spašavanju morala i vjere u Poglavnika. U tome su najviše pomogli svećenici i redovnici po srednjoj Dalmaciji.

5/ Odjek događaja u Rimu.

Ugovori sklopljeni u Rimu između Poglavnika i Ducea o podjeli Dalmacije i po-nudi Zvonimirove krune članu kuće Savoja proizvelo je [proizveli su] na Hrvate Splita i srednje Dalmacije upravo strahovito zaprepaštenje, razočaranje, duboku potištenost i očaj.

Neraspoloženje koje je do tog dana sve više raslo postiglo je tim događajima vrhunac. Neprijatelji su poduzeli nezapamćenu propagandu protiv N.D.H. Poglavnika, Ustaša, »Frankovaca» itd. Mačekovci su nas svugdje javno napadali nazivajući nas izdajicama. Komunisti su izdali ponovo strašan letak. Jugoslaveni su se zlorado smijali. Stotine iskrenih i dobronamjernih Hrvata plakalo je od bola. Činovništvo je bilo obezglavljeno. U Splitu je mnogo poraznije djelovala vijest o podjeli teritorija nego o ponudi krune. U dalmatinskoj zagori, osobito u imotskoj krajini, obrnuto. Vjerovalo se naime, da je podjela teritorija privremena i nastala uslijed akcije iredentista te zbog neuspjeha talijanske vojske u Africi i Grčkoj.

II. Rad ustaške mladosti u Splitu

Kad su Talijani preuzeli civilnu vlast, a mnogi naši stariji otišli u Zagreb /neki službeno pozvani, mnogo ih više iz poznatog Splitskoga kukavičluka, a najviše ih iz laktaškog uguravanja za položajima/ smatrao sam da moram ostati u Splitu te poduzeti i učiniti sve što se može. U tu sam svrhu odmah sazvao sastanak uprave, članova i suradnika H. A. D. »Ante Trumbić». To je društvo od svog početka a i prije toga bilo samo na ustaškom prog-ramu, načelima i propisima. Bilo je jedina ustaško-starčevićanska politička organizacija u Splitu i srednjoj Dalmaciji. To je društvo bilo izvor cjelovite ustaške propagande i akcije u Splitu i cijeloj srednjoj Dalmaciji. Mogu tvrditi da je to društvo uz imotske Ustaše najzaslužnije u širenju ustaške propagande i ustaškoga pokreta. To

priznaju i naši stariji i naši neprijatelji, a to svjedoče progoni i dokumenti Stojadinovićevih i Šubašićevih organa. Rad je toga društva bio usko povezan s imotskim Ustašama, s nekim starijim hrvatskim nacionalistima u Splitu te sa svećenicima i fratrima. To je društvo u prvom redu osvojilo srednje škole i građansku mladost u Splitu. Uvijek je ustaški mislilo, ustaški osjećalo, ustaški se borilo i radilo pa i ustaški stradavalo.

I u ovim najtežim danima našli smo se svi na okupu. Saopćio sam im vijesti i izložio političke prilike. Odmah sam organizirao rojeve po primjeru ustaških rojeva na sveučilištu. Izabrao sam rojnike. Smatrao sam za bezuvjetno potrebno da ih zakunem. To sam učinio. Razdijelio sam im dužnosti. Svaki je rojnik organizirao svoj roj. Organizirali smo oko 200 omladinaca/akademičara, srednjoškolaca i građanske omladine/. Uputio sam ih u propagandu i povjerljivu službu. Mnogi su išli kao kuriri po Kaštelima, Korčuli, Sinjskoj krajini, imotskoj krajini, po makarskom primorju itd. Ostalim sam društvima dao na znanje da ne smiju ništa poduzimati politički bez moga znanja, e da se ne bi dogodila koja nepoželjna posljedica zbog Talijana i tako još više otežao napor Poglavnika da spasi Split i ostale krajeve. To sam smatrao bezuvjetno potrebnim. Odmah su mi se stavili na raspoloženja organizacije i društva kao:

»Križari», »Domagoj», »Junak», »Domobran», te mnogobrojni svećenici, građani, financi, članovi bivše »Zaštite» neki intelektualci itd. Sa svima sam bio u neprestanom dodiru. Svi su bili neprestano u radu. U međuvremenu je stigao u Split izaslanik b.[bivšega] Ustaškoga Nadzora akademičar g. Kezić s nalogom da se u Splitu osnuje Ustaški Stožer s pročelnikom, zamjenikom i pet pobočnika. Po tom se taj Nadzor raspustio, pa stožer nismo osnovali. Nastavili smo započetim radom. Propaganda naših organiziranih rojeva mladosti i starijih uspjela je potisnuti neprijateljsku propagandu bar djelomično i povratiti vjeru u klonule duše. Naša organizirana povjerljiva služba /oko 250 članova/ uspjela je pronaći legla, izvore i vodje neprijateljske propagande i akcije. Skoro svakoga sata sam primao pismene izvještaje o kretanju i radu neprijatelja. Među ostalim smo pronašli da se u K.[Kaštel] Kambelovcu nalazi veća količina skrivenog oružja i municije. To se nalazi u rukama komunista. Komunisti su inače i po drugim mjestima naoružani. Pronašli smo da se u Sutivanu na Braču neko vrijeme nalazilo središte protihrvatske propagande. Tu su boravili mason Niko Bartulović⁵¹⁵ i samostalac Ljubo Leontić⁵¹⁶ kod nekog samostalca. Pronašli smo lokale i mjesta gdje se sastaju Jugoslaveni, komunisti, propagatori Velike Britanije, b.[bivši] srbijanski oficiri itd. u Splitu /"Srebrna vrata", "Zlatni fazan", "Plitvice", "Kragujevac", "Vila Ruža", »Abesinija", "Praha" itd./ U Splitu boravi i Milan Ćurčil [Ćurčin] u Meštrovićevoj vili.⁵¹⁷ U Splitu se sleglo sva sila židova /oko 3000/, Srba, oficira, masona itd.⁵¹⁸

Popis činovništva.

Rojnicima, ostalim organiziranim ili povjerljivim ljudima iz svih nadležstava dao sam upute kako će popisati i ocijeniti sve činovnike i namještenike. Uz ime i prezime, narodnost, vjeroispovijest i zanimanje, opisana je trostruka ocjena: prva je politička /s oznakom glasanja 1935 i 1938 te političko uvjerenje i rad i učestvovanje u društvima i organizacijama/. Druga je oznaka etičko-moralno-socijalna. Treća je ocjena stručna /sposobnost i marljivost/. Zamolio sam sve naše ljude da prikupe te podatke o svim poznatim činovnicima i namještenicima. O pojedinim sam nadležstvima dobio po desetak izvještaja. Tako se može dobiti sigurna i jasna slika o političkim, karakternim i stručnim kvalifikacijama činovnika i namještenika. Kad budu svi ti popisi sređeni, moći će biti na uvidu Glavnom Ustaškom Stanu i pojedinim ministrima. Ustaška mladost i sada prednjači u svemu.

III. Glad

Glad je nažalost vrlo mnogo pomogla neprijateljskoj, osobito komunističkoj propagandi, kao što je prisutnost talijanskih vlasti pomoglo jugoslavenskoj, britanskoj i defetističkoj protuhrvatskoj propagandi. U Dalmaciji je već nekoliko mjeseci glad kao 1917 go-dine. Vidio sam na svoje oči kako seljaci u dalmatinskoj zagori čupaju običnu travu i jedu je. Lutaju po nekoliko dana i tjedana po Bosni i Dalmaciji da nađu bar koje kilo žita.

515 Niko Bartulović (Stari Grad na Hvaru, 23. XII. 1890. – ?, jesen 1943.), književnik i publicist, 1921.–1926. upravitelj splitskoga kazališta. Zagovornik unitarnog jugoslavenstva, jedno vrijeme potpredsjednik Direktorija Organizacije jugoslavenskih nacionalista (ORJUNA). U doba Drugoga svjetskog rata pristaša jugoslavenske izbjegličke vlade i četničkog pokreta, ubili ga jugoslavenski partizani.

516 Ljubo Leontić (Studenci kraj Imotskoga, 18. VIII. 1887. – Zagreb, 13. XI. 1973.), odvjetnik, političar i publicist. Od rane mladosti jugoslavenski orijentiran. Sudjelovao u osnivanju Jugoslavenskog odbora, a nakon Prvoga svjetskog rata blizak Demokratskoj, odnosno Samostalnoj demokratskoj stranci. Od 1941. do 1943. u talijanskoj konfinaciji na Liparima, a 1943. stupa u partizanski pokret. Nakon rata radi u jugoslavenskoj diplomaciji. 517 Milan Čurčin (Pančevo, 14. XI. 1880. – Zagreb, 20. I. 1960.), književnik i publicist, izrazito jugoslavenske orijentacije. Prvotno pristaša centralističko-unitarističke Jugoslavije, tridesetih godina 20. stoljeća počinje zagovarati decentralizaciju i umjerenu federalizaciju. Od 1920. do 1941. izdaje i uređuje časopis Nova Evropa. U vrijeme ovog izvješća doista je boravio kao Meštrovíčev gost u Splitu.

518 Bivši katolički svećenik, a uskoro jedan od ideologa srpskoga četništva Đuro Vilović, koji je i sam sredinom

1941. došao u Split, tvrdio je 1946. pred jugoslavenskim sudom: »Tada sam video u Splitu masu Srba izbjeglica, nisam ih brojao, ali općenito se govorilo da ih ima do 12.000.« (Nikola ŽUTIĆ, Đuro Vilović. Od župnika do četnika, Beograd, 2012., 119.)

U selu Grabovcu, kotar Imotski, umrlo je nekoliko djece od glada. To je ustanovilo liječničko povjereništvo. Velika većina obitelji jede jedva jednom na svako 3 – 4 dana. Glad je užasno pokvario i oslabio oduševljenje za N.D.H., Poglavnika i Ustaše. Komunisti su izvanredno izrabili tu nesreću. U tom su mnogo uspjeli osobito u Makarskom Primorju i u Kozjaškoj Zagori (gdje su inače sela siromašna i prilično zaražena komunizmom).

IV. Kritika.

Sasvim je opravdano da na mnoge nepoćudne činjenice stavim opravdane primjedbe svoje, ustaške mladosti i njima slično. Ovaj izvještaj šaljem sa svojim potpisom, a govorim iz vlastitog zapažanja, iz priopćenih podataka i priloga naših suradnika, govorim iz duše idealne, borbene i politički nikad ne kompromitirane ustaške mladosti.

1.) Otvaranje vrata politički kompromitiranim i laktaškim ljudima.

Dužnost mi je da istaknem da se za vrijeme civilne vlasti u Dalmaciji postavljalo politički kompromitirane i laktaške ljude na ona mjesta na kojima mogu biti samo Hrvati, Starčevićanci, Ustaše-Pavelićevci, kristalni značajevi i sposobni ljudi. Razumijem da se u ovakvim prilikama može svašta dogoditi. Razumijem i to da se u nedostatku naših ljudi mora postavljati i Radićevce i neke blage jugoslavene, ako su zaista vrlo sposobni, poštene i vrlo potrebni. Medjutim svi smatramo da nije potrebno postavljati na povjerljiva (ustaška) mjesta kompromitirane emigrante, Krnjevićeve stipendiste, poznate mačkovske anglofile, nedisciplinirane bolesne ambicije, nekadašnje poznate Sokolaše, Orjunaše i ostale integralne jugoslavene, one koji su do nedavno davali izvještaje protiv Poglavnika, Događnika Dra Budaka i t.d.. Takvih se slučajeva događalo, a nisu bili potrebni. Takve su pogreške strahovito ogorčile i demoralizirale ustašku mladost i sve ostale poštene, iskrene nesebične i od davnine poznate Hrvate.

2.) Zapostavljanje ustaške mladosti iz H. A. D. »Ante Trumbić'' i njima sl.

Moram napomenuti da se za vrijeme naše civilne vlasti postavljalo nezgodnih ljudi, a zapostavljalo cvijet ustaškog pokreta u Dalmaciji – ustašku mladost. Osim pretsjednika društva Frane Sulića i potpretsjednika Vlade Jonića, nitko drugi nije bio na povjerljivim (Ustaškim) dužnostima, iako se cijela ustaška mladost stavila na raspolaganje. Napominjem da naše društvo broji oko 40 akademičara, 120 srednjoškolaca i kojih 50 članova građanske mladosti. Dapače uvlačili su se na povjerljiva mjesta, pa čak i na nekakva ustaška vijeća takvi omladinci, kakvi bi se morali stidjeti

zbog svog rada i izjava protiv Poglavnika, Doglavnika, »Hrvatske Pošte», 519 H. A. D. »Ante Trumbića» i t.d.

Mogu primijetiti da su i mnogi stariji, koji su prije nezasluženo pobirali plodove ustrajnog rada i borbe ustaške mladosti u danima hrvatske civilne vlasti potpuno zaboravili na ustašku mladost, jagnili se za položajima, a u prvim teškim danima talijanske civilne vlasti brzo pobjegli iz Splita, ostavivši mladost na cjedilu. Tako je zapostavljanje ustaške mladosti naišlo na ogorčenje. Ustaška mladost u Splitu, koja i u ovim najtežim danima radi upravo nevjerojatno marljivo i ustaški svjesno, opravdano se boji da će pojedini politički kompromitirani i laktaški ljudi i opet zasjesti na nezaslužena mjesta ako dođe ponovno do hrvatske civilne vlasti u Splitu. Ustaška mladost u Splitu želi raditi, želi se boriti, želi čistiti, želi izgrađivati, želi ostvarivati načela ustaškoga pokreta. Međutim zapostavljena od starijih može se samo jadati i izjedati.

519 Hrvatska pošta, ilegalno nacionalističko (ustaško) glasilo, koje je izlazilo tijekom 1940., navodno dvotjedno i u nakladi uvijek većoj od 10 000 primjeraka. (M. JAREB, Ustaško-domobranski pokret, 548.)

Dne 17. VI. 1941. otišlo je odaslanstvo od 12 istaknutijih ustaških omladinaca u Omiš velikom Županu g. Anti Luetiću i stožerniku velike Župe Cetina g. Stipi Šuti⁵²⁰ da im prikažu probleme Splita, splitske mladosti i t. d. te da čuju od njih jasan i odlučan njihov stav. Isto izaslanstvo želi što prije doći u Zagreb da pred najkompetentnijim mjestima pri-kaže pravu istinu o našim unutrašnjim problemima Splita i Srednje Dalmacije, pa već sada najtoplije molim da gornji naslov izvoli primiti našu zlatnu mladost iz Dalmacije.

Opažam sam, a i čujem s mnogo strana da se u velikoj Županiji [sic!] Cetina,⁵²¹ osobito u Imotskoj krajini ne čisti. Ustaše se tuže, a tako i svi ustaški suborci Imotske krajine što se ne poduzimlje nikakvo čišćenje u kuli ustaškog pokreta, kako je Imotski kotar nazvao sam Poglavnik.⁵²² Neprijateljska propaganda uspijeva slabiti vjeru i oduševljenje za N. D. H. Poglavnika i Ustaše, pa je bezuvjetno potrebno da se odmah, i odlučno uhvate i kazne kolovođe neprijateljske propagande i akcije.

3.) Nikakve veze Zagreba sa Splitom.

Žalosno je to da se za cijelo vrijeme od kako Talijani imaju u Splitu civilnu vlast ne podržavaju nikakve veze između Zagreba i Splita. Činovništvo se svakog dana nalazi pred novim nemogućim činjenicama sa strane Talijana. Naši su redovi bez ikakvih vijesti, uputa, naloga i veza uopće. Hrvatsko je pučanstvo obezglavljeno, a nalazi se u središtu strahovite jugoslavenske, komunističke, engleske, židovske, talijanske, i defetističke propagande. Činovništvo je doduše primilo u početku jednu opću uputu, ali svakog dana im Talijani stavljaju nove zahtjeve, pa se uopće nikako ne znaju vladati, jer nemaju nikakve veze s Zagrebom. Navodim, da ni ja, koji moram sve raditi i voditi u Splitu u našem smislu kroz cijelo ovo teško vrijeme nemam nikakvih veza, nikakvih uputa, nikakvih kurira, nikakvih vijesti iz Zagreba. Smatram da su se zato imali brinuti oni, koji su bili imenovani za predstavnike Poglavnikove Hrvatske u Dalmaciji i tzv. Ured za Dalmaciju. Dapače ni kroz ono vrijeme kad Talijani nisu dozvoljavali pristup »Hrvatskog Naroda» i »Novog Lista» u Splitu nitko se iz Zagreba nije pobrinuo da bi nam svakog dana uputio bar po nekoliko primjeraka. Treba razumjeti, da nijesmo znali što se događa u Hrvatskoj, što se događa po svijetu, a neprijatelji su širili upravo strahovite vijesti. Jasno je, da ustaški izgrađeni ljudi nisu nasjedali tim vijestima, ali tko može tražiti od široke javnosti da ne vjeruje tim neprijateljskim vijestima? U takovom stanju nepovezanosti Splita i Zagreba nalazimo se još uvijek.

4.) Namještanje Dalmatinaca u Zagrebu.

Doznajemo da se u Zagrebu i drugim mjestima u Hrvatskoj namješta sva sila ljudi iz Splita i ostalih krajeva Dalmacije. Među takvima ima zagriženih sporazumaša, anglofila

⁵²⁰ Stjepan Šuto (Runović, Imotski, 25. VII. 1906. – ?), seljak, ustaški stožernik. Pristupio

ustaškomu pokretu kao radnik u Belgiji 1932., a iduće godine došao u logor u Italiji. Godine 1938. vratio se u domovinu te nastavio ustaški djelovati u rodnom kotaru, gdje je u travnju 1941. postavljen za zamjenika ustaškog povjerenika za kotar Imotski. U lipnju 1941. imenovan ustaškim stožernikom Velike župe Cetina. (Ustaša. Vjesnik hrvatskog ustaškog oslobodilačkog pokreta, 11/1941., br. 2, 13. VI. 1941., 12.), a 17. IX. 1941. postao stožernikom za Usoru i Soli. (Ustaša. Vjesnik hrvatskog ustaškog oslobodilačkog pokreta, 11/1941., br. 13, 28. IX. 1941., 1.) Navodno je u svibnju 1945. krenuo u povlačenje prema zapadu, a daljnja mu je sudbina nepoznata.

521 Upravo na dan kad je Sulić pisao ovo izvješće, u NN, 57/1941. od 19. VI. 1941. donesena je »Objava o početku poslovanja velike župe Cetina«, koju je potpisao veliki župan A. Luetić.

522 Tako je Imotsku krajinu Pavelić nazvao 17. IV. 1941., kad je primio ustaško izaslanstvo iz Splita i Imotskoga.

(»Pozdrav Splita i Imotske Krajine«, Novo doba, 24/1941, br. 104, Split, 17. IV. 1941., 3) Zagrebački HN, 3/1941., br. 65 od 18. IV. 1941., 7. pod naslovom »Dalmatinski Hrvati kod Poglavnika. Poglavnik pozdravlja dalmatinske Hrvate i ističe svoju naročitu ljubav prema dalmatinskim Hrvatima« izvijestio je kako je poglavnik dan prije primio Lovru Vidjaka, Danila [sic!] Crljena i Franu Sulića, koji su ga došli pozdraviti u ime Dalmacije. Dan prije njih primio je ing. Ivu Bulića, ustaškoga političkog povjerenika za Dalmaciju, dr. Marka Tarlu, dr. Relju iz Zadra, dugotrajnoga ustaškog povjerenika za vezu između emigracije i domovine, te direktora Zagrebačkog zbora Ćirila Ćudinu i dr. Jerka Iljadicu. Nekoliko mjeseci poslije književnik Ivan Raos održao je 2. i 8. XI. 1941. na Državnoj krugovalnoj postaji Zagreb predavanje pod naslovom »Ustaška kula Imotski«.

čak jugoslavena i komunista. Najgore je to što svaki od njih prije odlaska iz Splita u Zagreb govori da ima u Zagrebu stanovitu vezu preko koje će doći do namještenja. To također stvara ogorčenje i neraspoloženje u hrvatskim redovima. Smatram da bi bilo bezuvjetno potrebno, da se za svaku molbu za namještenje Dalmatinaca iz Splita i okolice traži pristanak našeg foruma iz Splita. Za to bi trebalo odmah odrediti forum od nekoliko ljudi iz H. A. D. »Ante Trumbića« i po jednog ili dva naša povjerljiva čovjeka iz svakog pojedinog nadležstva. Inače gdje ćemo dospjeti?

5.) Tako zvani »ured za Dalmaciju».

Iz vlastitog zapažanja, a i po pričanju i kritikama mnogih očevidaca Ured je za Dalmaciju nezgodno sastavljen i nezgodno radi. U tom uredu ima namještenih ljudi, koji ne spadaju u hrvatske, a pogotovo ne u Ustaške redove. Osim toga taj ured ništa ne radi za Split. Ne podržava nikakve veze sa Splitom. Ne brine se ni za kakav propagandni materijal, vijesti, kurire i sl. za Split i Dalmaciju. Nije zgodno što se za taj ured govori na sva usta, da mu je poslovnica u Gradskom Podrumu. Smatramo da bi poslovanje toga ureda trebalo jako ograničiti, a mnoge Dalmatince, tamo namještene poslati, u Dalmaciju, u narod.⁵²³

V. POSTUPAK TALIJANA

Talijanske se okupatorske Vlasti vladaju različito prema mjestima i prilikama. Kao privatni pojedinci Talijani nisu loši, dapače su dobri i ljubazni prijatelji. Međutim Talijani su kao politička vlast tako nesnosni kao što nijesu bili ni Srbijanci. Čim su preuzeli civilnu vlast, stali su sustavno progoniti i zatirati sve što je hrvatsko. Odmah su uhitili i internirali Jonića, Marčinka, Carevića, Matijacija, i djelomično Sulića. Tražili su Dra Vukosava i prof. Crlenja [Crljena]. Skidali su hrvatske zastave i njima čistili kamione. Prigodom dočeka njemačke vojske skidali su i njemačke i hrvatske zastave, a zatvarali ljude, koji su pozdravljali »Heil Hitler«. Odmah su iz policijskog zatvora pustili na slobodu sve jugoslavene, a zadržali neke Hrvate. Već su u prvim danima prisilno tražili vješanje talijanskih i dalmatinskih zastava, ne samo na svakoj kući, nego i na svakom prozoru od kuće (osobito u središtu grada i pokrajnim ulicama). Neposluh u tom smislu, plaća se u Trogiru kaznom od 1.000. – lira. U Veloj Luci na Korčuli traže da se skine ploča Kralja Tomislava. Hoće da dignu u Trogiru spomen majstoru Radovanu (Meštovićevo djelo). Sa splitskih ulica i trgova dižu sva hrvatska imena. Izmjenjuju ih s talijanskim i protuhrvatskim. Tako na pr. :

Trg Dra Ante Pavelića - Piazza Pavelić
 Zagrebačka ulica - Via Tommaseo
 Peristil - Piazza del Peristilio Wilsonova obala - Riva San Marco
 Beogradska - Via G. d' Annuncio
 Nelipićeve - Calla U. Foscolo
 Bulatova Poljana - Piazza Vittorio Emmanuelle
 Štrosmajerova obala - Riva N. Saura
 Mletačka obala - Riva T. Gulli
 Ulica Dra M. Luetića - Corso Italia
 Prokurative - Piazza Littorio
 Dubrovačka - Via Dante

523 Dnevnik HN, 3/1941., br. 78 od 1. V. 1941., 2. donio je »Upozorenje svim Hrvatima na području Dalmacije«. Njime se pozivaju svi Hrvati iz Dalmacije koji žive u Zagrebu, »a vrše bilo kakvu funkciju naročito političke naravi« da se obrate Uredu za Dalmaciju, Frankopanska 12/II, gdje će dobiti naputke i propusnice. Sredinom srp-nja Ured je preselio u Đorđićevu 7, a u istom listu br. 196 od 29. VIII. 1941., 14. u ime poglavnikova povjerenika za Dalmaciju (E. Bulata) Mile Vukosav priopćuje da Ured za Dalmaciju prestaje s radom 1. rujna »pošto je uređenje naše Nezavisne Države Hrvatske privedeno kraju«, pa se od sada valja obraćati na redovite državne vlasti.

Osim toga razbili su Trumbićevu ploču na Marjanu. Prigodom dolaska visokog komesara G. Ba[s]tianinija⁵²⁴ prisiljavali su građanstvo Splita da izvjesi talijanske zastave. Talijani se u Splitu druže sa svim protuhrvatskim i do jučer prototalijanskim elementima (jugoslaveni, komunisti, židovi, anglofilii, i t.d. samo ne s Hrvatima). Talijanske vlasti uvode u neke urede talijanski jezik uz hrvatski a u neke samo talijanski izbacivši hrvatski. Cijeli su Split obljepili poklicima: Viva Duce, Viva Italia, i sl. Neki dan je komesar za Split Tacconi⁵²⁵ u svome govoru rekao da će i Dubrovnik brzo doživjeti svoju slobodu! Prigo-dom dolaska Bastianinija u Split, Talijani su vikali, Vogliamo tutta Dalmazia, Clissa nos-tra!⁵²⁶ Neće uopće da potpisuju na pojedinim odjelenjima uredske akte, koji idu na veliku Županiju Cetina. Komesar Splitske općine kidao je svaku vezu s Zagrebom i prije rimskog pakta.⁵²⁷ Tražio je na općini dvojezičnost, i t.d., i t. d.

VI. RAD NEPRIJATELJA.

1.) Jugoslaveni:

Najjače su zastupani u inteligenciji. Među samim odvjetnicima ima ih oko 25 – 30. Zatim ih ima i u mladosti a i u građanstvu. Kad se uspostavila Nezavisna Država Hrvatska, našli su se u strašnom strahu da si sačuvaju svoju glavu. Čim je došla Italija, privoljeli su Italiji. Vode silnu propagandu da u Dalmaciji ostane Italija. Za tu akciju kupe i potpise (Brač, Hvar i slučaj Nike Novakovića-Longe).⁵²⁸ Potpuno su u službi talijanskih vlasti.

Mnogi njihovi žandari, financi i sl. prešli su u talijanske vlasti. Talijani ih rado primaju. U Split je došla sva sila bivših srpskih oficira. Oni se neprestano sastaju s vodećim jugoslavenima u Splitu i provode jaku jugoslavensku protu-hrvatsku propagandu. Sastaju se najviše po poznatim splitskim lokalima (»Srebrna Vrata», »Zlatni fazan», »Kragujevac», »Dobri kuhar», »Bellevue» i t.d.). Splitski Sokol je i opet na okupu. Splitski jugoslaveni su neprestano s talijanskim oficirima. Neprestano se govori o velikoj Srbiji s Bugarskom i Rumunjskom i o »majci Rusiji» ili o Italiji. U tom smislu samostalci i masoni stoje na čelu davanja smjernica za cijelu propagandu. Samo neki od starih jugoslavena surađuju za Nezavisnu državu Hrvatsku, a protiv Italije, kad već nema Jugoslavije. Treba ipak napomenuti da su mnogi jugoslaveni za Italiju samo zbog silnog straha da spase glavu od Ustaša. Oni su prilično jaki u donjim Kaštelima, a djelomično i na Korčuli. Ima ih i po ostalim krajevima po Primorju i srednjoj Dalmaciji. Najveće zlo za Hrvatsku u Dalmaciji jest bivši Sokol Kr.[Kaljevina] Jugoslavije, zatim samostalci i masoni i komunisti.⁵²⁹

2.) Komunisti.

Najjače su zastupani u radništvu. Tomu je razlog socijalna bijeda. Oko Splita ima mnogo cementnih tvornica pa stoga i mnogo komunista. Oni su u uspostavi Nezavisne Države Hrvatske bili povučeni. Međutim su dolaskom Talijana i preuzimanjem civilne vlasti sa strane Talijana razvili vrlo jaku propagandu i akciju protiv N.D.H., Poglavnika i Ustaša.

524 Guiseppe Bastianini (Perugia, 8. III. 1899. – Milano, 17. XII. 1961.), talijanski političar i diplomat, 7. VI. 1941. imenovan guvernerom Guvernerata Dalmacija.

525 Antonio Tacconi.

526 Vogliamo tutta Dalmazia, Clissa nostra! (tal.), Hoćemo cijelu Dalmaciju, Klis je naš!

527 Misli se na Rimske ugovore, potpisane 18. V. 1941.

528 Splitski dvojezični okupatorski list San Marco izvijestio je 8. V. 1941. (dakle prije sklapanja Rimskih ugovora) da su bivši ministar Novaković-Longo i obrovački odvjetnik Boško Desnica, u pratnji kninskoga kotarskog povjerenika (komesara za građanske poslove), dr. Carla De Hoeberta, posjetili Athosa Bartoluccija, talijanskoga komesara za građansku upravu u Dalmaciji, te u ime 100 000 pravoslavnih Srba iz Sjeverne Dalmacije zatražili da Italija anektira čitavu Dalmaciju. U Splitu su takvu predstavku podnijeli svećenik Sergije Urukalo u ime JRZ-a te senator Uroš Desnica u ime JNS-a. Slične su predstavke srpski političari, u ime cjelokupnoga srpskoga pučanstva, predavali mjesnim talijanskim posadama u Zadru, Šibeniku, Kistanjama, Benkovcu i Obrovcu. U tom snjeru djelovao je i Stevo Rađenović, sa sjedištem u Srbu, a u Hercegovini dr. Novica Kraljević. 529 Posljednje dvije riječi dopisane su rukom.

Najveće im je pomagalo zato glad, kao što jugoslavenima prisustvo Italije. Njih ima ponešto i u inteligenciji, te nešto i u građanskoj omladini. Njihova je propaganda vrlo jaka. U nekim su mjestima naoružani (u Makarskom primorju, Kaštel Kambelovcu i u Splitu). Sastaju se po splitskim lokalima, po splitskom polju i na Marjanu. Izdali su vrlo oštar i opširan letak. Traže spas u boljševičkoj Sveslaviji. Njima pomažu mnogo defetisti. Bili su organizirani u URS-u, 530 a ima ih mnogo organiziranih u S. K. "Split"-u, S. K. "Nada" 531 i pomalo u ostalim društvima. Inače su vrlo strašljivi i neodlučni. Dade ih se vrlo lahko ukrotiti.

3.) H.S.S.

Najjači su u redovima građana. Splitski su H.S.S.-ovci mješavina od nekadašnjih radićevaca, pučkaša, nekih federalista, pa i nekih ljevičara. Nisu ni duhovno jaki, ni bor-beni, niti baš agilni. Neki su za nas, a neki za Jugoslaviju. Oni koji su za Jugoslaviju, strašno napadaju Poglavnika, te nas javno nazivaju izdajicama i plaćenicima Italije. Šire defetističku i anglofilsku propagandu. Njima je ideal anglofilsko-jugoslavensko-mačekovska seljačka demagogija. Nemaju pristaša ni u inteligenciji ni u mladosti (osim nešto malo).

4.) Židovi.

Problem židova nije nikada u Splitu bio jako aktualan. Njih je naime zavičajnih u Splitu jako malo. Oni su trgovci. Međutim sada ih se toliko naselilo, da daju materijal, novac i smjernice cjelokupne neprijateljske propagande. U Splitu se doselilo oko 2.500 do 3.000 židova. Oni ne žale novac za propagandu. Komesar za Split bio je izdao nalog da se popišu svi stanovnici Splita, posebno židovi. Međutim židovska je delegacija isposlovala kod Tacconia da im produži boravak u Splitu na godinu dana. Židovi se sastaju u elitnim lokalima i na kupalištu. U Splitu se uopće sastaju i suradjuju svi protuhrvatski elementi, makar međusobno potpuno heterogeni.

VII. POTREBE I PRIJEDLOZI

1.) Da se odmah uspostavi makar interno forum u Splitu za održavanje službenih odnosa između Splita, Korčule i Kaštela i Zagreba. 532

2.) Da se uredi pitanje činovničkih plaća, neke naime činovnike Talijani uopće ne plaćaju. Državni

su službenici primili plaću za mjesec svibanj posticipatno, t.j. koncem mjeseca i to u lirama, pa čak sa svim odbitcima. Službenici se na to gorko žale. Plaće u li-rama su nemoguće, jer vrijednost lira jako varira u okupiranom teritoriju i Hrvatskoj. Činovnici traže da budu od hrvatskih vlasti plaćeni dinarima. Moglo bi se naći načina, da se novac pošalje Poreznoj upravi u Omiš, gdje bi se mogle pridići plate. Ili tako urediti s talijanskim vlastima da im plaće budu u dinarima i to anticipatno i bez ikakvih odbitaka.

3.) Povlačenje hiljadarki.

Naredbom Ministra narodnog gospodarstva Dra [Lovre] Sušića povlećene [povućene] su iz prometa novčanice od Din.1.000.-. Međutim talijanski organ u Splitu »San Marco» obavijestio je, da se to ne odnosi na okupirani teritorij. Što se ima činiti?

4.) Pitanje soli, petroleuma i barila za ribare.

Započela je sezona ribolova plave ribe. Od goleme je važnosti, da se ribarima u tom pogledu smjesti iziđe u susret, jer su im to najhitnije životne potrebe. Talijani se u tom pogledu nimalo ne brinu a naši ribari čekaju pomoć od Hrvatske. Treba pomoći i ribarima na otoku Visu te da se tako što više u njima uzdrži hrvatski duh.

5.) Natpis u činovničkim uredima.

530 URS, Unija radničkih sindikata.

531 Splitski športski klubovi.

532 Na izvorniku rukom dopisano: »već urađeno!«

Predlažem da se u svim uredima stavi na zidovima natpis slijedećeg sadržaja iz Poglavnikova govora na Markovom trgu od 21. V. 1941.: »Za sve čine cjelokupnog činovništva i svih državnih organa ja ću nositi odgovornost pred cijelim Hrvatskim narodom. Ali svi državni organi, svi činovnici i namještenici nosit će odgovornost predamnom, a Vi svi znate, da se ja ne šalim !» . Poglavnik 21.V.1941.

6.) Prehrana.

Bezuvjetno je potrebno da se što prije i u što većim količinama pošalje hrana izgladnjeloj Dalmaciji. Neka se hrana šalje izravno u kotareve na logornike.

7.) Propaganda.

U Dalmaciji sa ne zapaža nikakva hrvatska propaganda. Uopće se još ne osjeća Hrvatska, a pogotovo ne ustaška vlast ni duh. Trebalo bi propagandnim materijalom stvoriti onakav duh, kakvoga traže Poglavnik i ustaška načela.

8.) Političke skupštine u Dalmaciji.

Potrebno je da se što prije održe političke skupštine u Dalmaciji. U prvom redu u Imotskom i u Sinju. Smatram međutim da to ne bi bilo nikako uputno prije nego se narod nahrani i prije nego se provede propaganda. Time će se utući neprijateljska propaganda!!

9.) Riječ ustaške mladosti.

Smatram da je potrebno za sve političke i ostale probleme Splita i srednje Dalmacije čuti riječ ustaške mladosti Splita i Cetinjske [sic!] Županije. To se odnosi u prvom redu na uređaj civilne vlasti N. D. H. u Splitu i sami postupak u tim krajevima.

U Splitu, dne 19. lipnja 1941.

Predsjednik H. A. D. »Ante Trumbić»

/Frane Sulić/

Napomena:

Pročitajte ovo izvješće, protumačite sami sebi, pa i drugima ako hoćete, točke ovog izvješća, njihovu svrhu i smisao pa ćete bolje shvatiti odakle je vjetar puhao da se Poglavnika ocrni i oblati DA JE PRODAO DALMACIJU. Otporaš.

Nastavlja se.

20-11-2015 19:23#684

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE PRODAO DALMACIJU TALIJANIMA: DR. ANTE TRUMBIĆ ILI DR. ANTE PAVELIĆ? (dio (4))

(U slijedećim nastavcima ću iznijeti neke podatke o "prodaji Dalmacije" iz knjige DR. ANTE TRUMBIĆ, "PROBLEMI SRPSKO-HRVATSKIH ODNOSA" koju je napisao dr. Ante Smith Pavelić, sin zubara dra. Ante Pavelića koji je bio s dr. Trumbićem, Franjom Supilo i Ivanom Meštrovićem u stvaranju Jugoslavenskog Odbora koji je zagovarao stvaranje jugoslavenske države. Otporaš.)

Slijedi nastavak iz broja #2 **by: Ivan Meštrović ...i vjerovali da će na tom putu konačno pobjediti...**

Za ono vrijeme oni ne bi mogli biti ocijenjeni kao "realni političari", a nada sve to ne bi mogao biti Trumbić. Ako se u sposobnosti velikog političara zaključuje i vještina u podvaljivanju i ono što se razumijeva pod Makijavelizmom, onda Trumbić ne može biti ubrojen u velikog političara, niti mu se može prepisati da je imao sjetilo, gdje se podvale i zadnje namjere kriju. (Ovo govori o dru. Anti Trumbiću njegov tadašnji istomišljenik, suradnik, promicatelj ideje **Jugoslavenskog Narodnog Odbora** Ivan Meštrović, da se Ante Trumbić ne može ubrojiti u velikog političara, ali ipak ga se kroz ovu spomenuti knjigu nastoji rehabilitirati i s njega skinuti odgovornost za **"Prodaju Dalmacije Talijanima"**. Mo., Otporaš.) Naprotiv Supilo je imao dara da progleda političare s tim osebinama i da se čuva zamka. Sa svim svojim vrlinama i nedostacima ova dva čovjeka bili su iskreni nosioci težnja i želja najvećeg broja Hrvata i velikog dijela Srba u austro-ugarskoj Monarhiji.

Na srpskoj strani bio je Nikola Pašić, koji je utjelovljavao težnje srpskog naroda kraljevine Srbije i njezine državne politike. Sjedobrađi i pronicavi Pašić je kod prvog susreta sa Supilom i Trumbićem providio njihove poštene namjere i u načelu pristao na suradnju s njima što mu se je činilo zgodno i u mnogom neophodno za njegovu politiku. Osim toga bio je dovoljno obaviješten i svjestan toga da većina Hrvata i Srba iz Monarhije žele slogu i bratsku suradnju, te da bi svako skretanje s te linije umanjilo prestiž Srbije i vjeru u zdravu narodnu budućnost.

Ova trojica bili su stvarni motori (Trumbić, Supilo i Nikola Pašić, mo.) cjelokupne jugoslavenske politike za vrijeme Prvog svjetskog Rata. (S tim bih se ja složio i nadodao da su upravo ti **"stvarni motori nosioci jugoslavenske politike za vrijeme WW2"** odgovorni za sve tegobe, muke, ratove, bitke, krvoprolića, napetosti koji su se zbivali i događala na području bivše i propale države SHS, na području NDH i kasnije na području bivše Jugoslavije. Mo. Otporaš.) Oni su se često prekriveno ili otvoreno sukobljavali u pogledu na stvaranje buduće zajednice, ali su se znali svladati da ne dođe među njima do loma, koji bi bio štetan za obje strane.

Nikoli Pašiću nitko objektivan ne može poreći velike političke sposobnosti u njegovoj sredini, ni zasluge za proširenje njegove Srbije, ali ne i za stvaranje Jugoslavije, koju on nije htio, i to možda više za to što je računao s teškoćama svoje sredine i s pogledima Rusije na naš problem, nego li što

bi bio u srcu toliko protiv toga. (Lako je Nikolu Pašića, kao i svakog srpskog političara, proglasiti "dobrim političarem" kada oni isključivo svi gledaju kroz računicu proširenja srpskih granica, drugim riječima osvajanje hrvatskih zemalja, mo.) Zato se ova dva Hrvata može opravdano smatrati da su bili više tvorci Jugoslavije nego Nikola Pašić. Slom događaja koji su se odigrali prilikom sloma i fatalnim zaključkom Hrvatskog Sabora, 29 listopada 1918., Pašićeva teza je pobijedila da je nova država postala stvarno proširena Srbija u kojoj su Hrvati doživjeli svoj martirij i razočaranje. (Negdje sam čitao, davno je to bilo pa se ne sjećam više gdje, da je dr. Ante Trumbić pisao Poglavniku dru Anti Paveliću pismo 1936. godine dok je ovaj bio u talijanskom zatvoru u Torinu, nekako ovako: Ja sam stvarao državu Jugoslaviju i sada Vama dajem ključ da ju rušite. Mo. Otporaš.)

Nastavlja se.

21-11-2015 04:13#685

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Okružnica generala Drinjanina iz 1961.

HRVATSKIM VOJNICIMA

(Ovo Okružnica Hrvatskog Narodnog odpora, HNO se ne nalazi u knjigi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURICA**". Za sadržaj ove Okružnice se skoro i ne zna. Ja sam ju prepisao iz originala. Mo. Otporaš.)

U zadnjoj, izvanrednoj DRINI, iznijeli smo na iskren i jasan način razloge, koji su nas pokrenuli, da smo odlučili tiskati DRINU, kao i zašto smo ju u dani čas obustavili. U isto vrijeme smo tiskali Načela Hrvatskih Boraca, kao i nekoliko članaka, istaknuvši, da je to samo polazna točka, te da molimo da hrvatski vojnici kažu svoje mišljenje. U isto vrijeme smo ponudili raznim osobama i grupama u svijetu, da oni nastave sa tiskanjem DRINE, pa smo čak predlagali i jedan posebni sistem, koji bi dozvolio, da se tiska na raznim kontinentima.

ZAŠTO SMO TAKO POSTUPALI? Zašto smo, poslije toga, skoro sasma prekinuli sve naše veze, pa se nismo javljali ni najužim suradnicima? Zašto nismo odgovarali na prijedloge? Zašto smo pustili malodušne da pokleknu, dobre da sumnjaju, a zle da iskorišćuju našu šutnju?

ZATO, da hrvatski vojnici, iz domovine i slobodnog svijeta, mogu proučiti NAČELA, da se mogu konsultirati između sebe, da mogu bez našeg utjecaja razmišljati o našoj sudbini, ukratko, da mogu jednom i živjeti, misliti i djelovati demokratski, uz svoju odgovornost. Pa da, vjerni svojim odlukama, mogu lakše izvršiti svoje držanstvo.

"JOŠ SE NIJE RODIO, TKO BI SVIMA UGODIO" - Kaže naš narod. Ni naši prijedlozi, naša Načela i naša stanovišta nisu mogli zadovoljiti sve hrvatske vojnike. Mi bi se osjećali nesretnima, da su odgovori svih bili jednaki, jer bi to značilo, da ne znamo misliti, da nemamo srca, ili da nemamo kriterija, pa po nekom fatalnom zakonu ili uplivu duh svijetu smrdi po jednom kalupu, a to bi bilo smrtnosno za našu budućnost. Odgovori su svakojaki i mi smo ih analizirali savjesno, nepristrano, s dobrom vjerom, pa i onda, kada nam se nisu sviđali.

"NISAM ZNAO DA SAM HRVATSKI VOJNIK" piše sav sretan jedan novodošli emigrant, koji je služio svoj redoviti vojni rok u vojsci u Jugoslaviji. To je prvi put u mom kratkom životu, da mi netko kaže, da sam i ja hrvatski vojnik i to mi je dosta za čitav život, jer znam zašto živim, - piše u svom osvrtu na zadnju "DRINU" taj mladi Hrvat.

"IDEM STOPAMA MOGA BABE" - piše nam preko rodbine iz Turske jedan mladi musliman iz Sandžaka, čiji se otac borio u miliciji Pačariza, dok se daidža borio uz ostalu hrvatsku braću u slavnoj Ustaškoj Legiji Jure Francetića. U dugom i oduševljenom pismu piše kako su mu oca i tetka mobilizirali, naturili im na glavu mrsku šajkaču i druge znakove Jugoslavenske Kraljevske Vojske, ali su oni 1941. osjetili zov krvi, zov Ante Pavelića, Maršala Kvaternika, Vladka Mačeka i Džafera i Osmana Kulenovića. Tako, veli, i ja danas služim maršala Tita i komunističku jugoslaviju, ali ću sutra, kao i moj babo 1941. g. ići sa svojom braćom za "rvacku državu".

"VJERUJEM VAM. ČESTITAM VAM, IAKO OSOBNO NE MOGU..." Ovako i slično piše lijep broj hrvatskih časnika, koji žive u emigraciji. Zašto osobno ne može s nama? Neki ne iznose detalje. Neki, vele, jer im to zabranjuje njihova politička stranka. Neki jer se osjećaju nepotrebnima, suvišnima, nekorisnima, iznemoglina. Oatanimo pri tome. Takav je život.

"BOJIMO SE VAŠIH AMBICIJA" - iskreno i ljudski pišu neki stari borci, boje se, da ne bi više štetili nego koristili hrvatskoj stvari našim imenima. Problem za sebe, kojega ćemo obraditi.

"TREBA IMATI SNAGE I POŠTENJA" - pa priznati, kako Vi to činite, da ni svi partizani nisu bili izdajnici domovine ni ljudske zvijeri, kao što ni svi Ustaše nisu bili anđeli, - kaže doslovno jedan poznati intelektualac i stari ustaški borac, iz poznate kuće, iz prvih dana borbe. Tko tvrdi protivno, kaže, ili ne zna stvar Dalmacije ili nema snage i poštenja, da kaže istinu, pa zato obećanje suradnju, pomoć.

"NE OSVRĆI SE NA PRIGOVORE" - savjetuje veliki broj hrvatskih boraca, nego naprijed za Boga i Hrvatsku, a to je "DRINA" uvijek činila, pa šta onda treba mijenjati. To je većina, ogromna većina.

"U BORBI ZA DOMOVINU NEMA NEGO RODOLJUBA I IZDAJNIKA" prema Starčeviću, pa ti je dužnost nastaviti, veli jedan intelektualac iz USA, koji nedavno proputovao Europom i posjetio uredništvo "DRINE", kao što su to učinili mnogi Hrvati najraznijih političkih struja.

"MI MLADI OSJEĆAMO SE SRETNIMA DA NETKO IZ STARE GARDE TAKO MISLI", jer je došlo vrijeme predaje borbenih stjegova ..." piše jedna grupa novih sveučilištaraca, koji demokratski osjećaju, cijene rad stare ustaške garniture, iako se sami ne osjećaju ustašama.

"Krajnje je vrijeme, da ste svaku stvar postavili na svoje mjesto", piše jedan stari, visoki domobranski zapovjednik, poznati junak, koji još vjeruje u hrvatsku budućnost ako na vrijeme stvorimo među hrvatskim vojnicima duh, hrvatski, vojnički, izvanstranački, bratski i ljudski. Stranaka može biti stotine, ali Hrvatska Vojaska mora biti samo jedna ili ne će biti nijedna, veli, i bodri nas, obvezuje nas, moli nas i zaklinje da neka idemo sa "DRINOM".

"Hrvatski narod će znati ocijeniti Vašu vjeru u Boga, Narod i VLASTITE SNAGE" - piše jedan poznati hrvatski svećenik, koji nas bodri, da nastavimo na bazi Načela, jer je to jedini način, da se svaki hrvatski borci nadju skupa unutar HRVATSKE VOJSKE u borbi za Hrvatsku državu.

"ONI KOJI SU PALI OBVEZUJU ŽIVE" - pa morate nastaviti akcijom, radi njih, a ne radi nas ili sama sebe, poručuje nam jedan od onih, koji su prošli rat, kolonu smrti, tamnicu i sada se nalazi u emigraciji više mrtav nego živ.

NAŠE JE IME NAŠ PROGRAM, A ZOVEMO SE "DRINA" - odgovaramo mi na plebiscit hrvatskih vojnika i u ime Božje počimamo sa " SA DRINOM", sa novim snagama, po novim i

starim putevima za vječne ideale. Nastojati ćemo dati u ruke hrvatskih boraca "DRINU" koja će zadovoljiti najveći dio, a nikada ne ćemo prestati sa nastojanjima, da svaki hrvatski borac nadje u "DRINI" ono osnovno, bitno, dok si kao slobodni ljudi možemo dozvoliti toliko slobode, da u mnogočemu mislimo drukčije.

Prošteno je zulumčaru, prošteno je ubojici, prošteno je svima, svima, samo nikad izdajici - Takav je natpis nekada resio nastambe onih revolucionaraca, koji su bili došli na Jankpustu, da stavljaju ljutu travu na ljutu ranu i da klin klinom izbijaju, kako se to reklo u svoje vrijeme. Prema tome među nama je mjesto svima osim izdajnika hrvatske stvari.

VLADA ZBRKA POJMOVA O PROTIVNICIMA, NEPRIJATELJIMA I

IZDAJNICIMA. Politički protivnici su oni Hrvati, koji pripadaju drugim strankama, odborima, ideologijama, ali se bore za Hrvatsku Državu. Nisu neprijatelji ni onda, kada nam nječaju iz bilo kojeg razloga pravo na rad.

Neprijatelji su narodni kolektivi, susjedni narodi, i to samo onda, kada se bore protiv vitalnih interesa našega naroda, kada nam niječu pravo na vlastiti život, na Državu. Tako su nam neprijatelji Srbi, bilo oni nacionalni, bilo komunisti, ili kako ih zovemo SRBOKOMUNISTI, jer nam nameću ne samo svoju državnu vlast, nego i jednu neprijateljsku ideologiju, komunističku. Mi zaista, želimo mir sa Srbima, ali: mi gospodari u našem domu, oni u svom, a Bog u našem i njihovu. Onda nam ne će biti neprijatelji, nego susjedi. Svaki komunizam je neprijatelj. Izdajnik je onaj Hrvat, koji svjesno griješi protiv vitalnog interesa svoje domovine i svoga naroda, teški grješnik, koji je za judine zlatnike proda narod, ili prolio nevinu hrvatsku krv u službi tudjina.

NIJE IZDAJNIK ONAJ HRVAT koji je mislio, da se ispred talijanskog nasilja i četničkog noža spašavati u lažnoj "Narodno Oslobođilačkoj Vojsci", pa makar ova i izvršila izdaju hrvatskih interesa pred Beogradom, kao što nije izdajnik ni onaj hrvatski proleter, koji je zaista pošteno mislio, da je komunizam jedini, koji se bori za njegove klasne interese, za njegov boljitak. Nije izdajnik, najmanje, onaj Hrvat, koji nas pobija radi osobnih, ideoloških, stranačkih i inih razloga tako dugo, dok se nije poslužio neprijateljima i u njihovoj službi štetio vitalnim interesima naroda ili životu Hrvata.

"NEMA BRATA DOK NE RODI MAJKA" - Eto, tako kaže naš narod. A mi Hrvati, i u sto pukovnija u Jugoslaviji i u sto stranaka u emigraciji, razmislimo, pa odlučimo. Narod u Domovini, zaslužjen, iskrvavljen, obespravljen, vjeruje u svoju emigraciju, i emigracija vjeruje u svoj narod, u svoju snagu. Svi još vjerujemo u Boga i Pravdu. Pa tko hrvatski misli, a u sebi osjeća snage, neka dođe, trebamo ga, čekamo ga, zovemo ga na suradnju. I svatko može na svome mjestu, na svoj način, izvršiti svoje deržanstvo. I u tome je smisao našega života. Dobro došli suradnici, a sa ostalima imajmo strpljenje.

NISMO VJESTNIK HRVATSKE VOJSKE, NEGO HRVATSKIH VOJNIKA - Prema tome mi si ne uzimamo nikakvi monopol, ne niječemo pravo hrvatskim vojnicima koji ne misle kao mi, da tiskaju drugi hrvatski vojnički list, niti niječemo pravo, poštenje, borbenost i pozivanje onima, koji postoje mimo nas i bave se vojničkim pitanjima. Bolje je da hrvatski vojnici tiskaju pet listova i u njima odgajaju hrvatske vojnike za budućnost, pa makar ne mislili kao mi, nego, da ne tiskamo nijedan zato, jer se ne možemo složiti. Pa ako budemo mislili pošteno, jednog dana ćemo se naći rame uz rame kao i 1941. god.

SMATRAMO HRVATSKIM VOJNICIMA sve hrvatske ljude koji su vični i pozvani služiti Hrvatsku Domovinu s oružjem u ruci. Svejedno je da li se radi o bivšim dalmatinskim partizanima ili ustaškom velebitskom borcu, o bivšem hrvatskom domobranu ili zaštitaru. Jednako su pozvani hrvatski sinovi, koji danas moraju nositi petokraku zvijezdu, u Jugoslaviji ili se negdje u svijetu kite medaljom za hrabrost, koju im je dao Poglavr Ante Pavelić za borbu protiv neprijatelja. Godine

1941. su pohrlili u naše redove i ustaše iz logora, i Zaštitari iz Mačekove stranke i časnici iz jugoslavenske, kao i stare Austrijske škole. Isključeni su bili samo izdajnici, a to znamo tko su.

ZA NOVI DESETI TRAVNJA. Cilj nam je odgojiti buduće hrvatske vojnike, a ne istima zapovijedati. To je drugo pitanje, koje će biti u svoje vrijeme riješeno uz kolaboraciju hrvatskih političkih ljudi i onih, koji će voditi borbu protiv snaga sovjetske komunističke revolucije, a ova je u toku. mislimo odgajati duh i spremati, osposobiti vojnika za poziv u tehničkom pogledu. "DRINA" u službi duha hrvatskih boraca dati će hrvatskim vojnicima u domovini i emigraciji ono, što srbokomunizam ne će i ne može dati. Komunizam truje dušu naše mladosti. Vjerskim zasadama kršćanstva i islama mi ćemo hrvatskoj mladosti dati najsigurniji lijek protiv bezbožnog materijalizma. Socijalna pravda je temelje svakoga društva. Moral i etika su stupovi bez kojih ne može postojati ljudsko društvo. Hrvatska povijest je učiteljica mladosti, a svijetli primjeri u prošlosti dati će snage i vjere da se izdrži.

NEMAMO DANAS ORUŽJA, ali ćemo preko "DRINE" dati hrvatskim borcima potrebno stručno znanje za budući rat. Vremena se mijenjaju, znanost i tehnika daju nam nova ratna sredstva, ali principi, na kojima počiva ratna znanost i ratno umijeće su isti. Zato uz onaj odgoj, kojega smo dobili u ratu ili djelatnom službom, pa gdje god bilo, nastojat ćemo upotpuniti najnovijim zasadama, pa tako započimamo stručnim lekcijama o atomskim oružjima, o njenim prednostima, upotrebama, obrani od istih, koordinaciji sa drugim ratnim sredstvima, pa čak i o upotrebi atomske bombe u građanskim ratovima, kao taktičko oružje, o radioaktivnosti, o obrani, o osobnoj, građanskoj obrani, itd., itd. A oružje će nam netko dati, kada dođe čas, ili ćemo ga oduzeti onima, koji ga budu imali. Već smo to mi činili i prije.

STRATEGIJA I POLITIKA. Vidjeli smo u prošlosti, da su hrvatska politika i hrvatska strategija išli u raskorak. Rezultat: ropstvo naroda, slava oružja u službi susjeda. Nismo militaristi, kao što to dobronamjerno, ali pogrešno, ustanovljuje jedan poznati hrvatski borac intelektualac. "DRINA" će nastojati razbistriti pojmove, ako su se zbrkali, kako bi kristalno čisto bio postavljen osnova budućih odnosa. Hrvatska vojska želi služiti svom narodu, braniti Državu, ali ne želi biti u službi ideologija, stranaka, pa niti osoba, pa makar ove bile autentični odraz volje naroda. Serija članaka hrvatskih vojnika i povjesničara dokazat će pravednost, svrsishodnost, suvremenost i ispravnost našega stava.

ISPRAVNOM NACIONALNOM POLITIKOM, BORBENIM DUHOM I SPREMNOŠĆU HRVATSKIH VOJNIKA doći će se do slobode. "Načela hrvatskih Boraca" dobar su početak, a zavisi o nama svima i o stanju u svijetu, kako će se evolucionirati konačnom rješenju. O tome zavisi hrvatska budućnost, pa se prenimamo iz lažnih sanja, i sjedinimo sve snage u službu vrhovnog cilja hrvatske politike i hrvatske strategije, a to je borba protiv srbokomunizma i stvaranje HRVATSKE DRŽAVE. "DRINA" će služiti taj cilj.

DESET JE GODINA da je izišao prvi broj "DRINE". Borci se sjećaju da je bila ponos i prkos. Mislimo proslaviti dostojno tu desetogodišnjicu, a ujedno i dvadesetogodišnjicu uspostave Hrvatske Države. Proslava tih godišnjica u novoj "DRINI" koja je u tisku, neka bude početak jednog novog doba. Možemo žarko ljubiti Hrvatsku, fanatički se za nju boriti i bez onih velikih ljudi, koji su u zadnja vremena umrli: Stepinac, Džaferbeg Kulenović, Poglavnik, Nadbiskup Šarić. Neka nas vode NAČELA, mjesto osoba, te izgrađena. borbena, svjesna Organizacija, izgrađena demokratskom akcijom i usklađena sa stanjem u svijetu.

NA MLADJIMA SVIET OSTAJE, pa smo i mi odlučili "DRINU" koja je u tisku posvetiti borcima, onima, koji su u Hrvatskoj i trebaju čistog duha, moralne podrške, jer će oni sutra morati obnavljati Deseti travnja. Zato ćemo tu "Drinu" njima posvetiti i namijeniti po svom sadržaju i kako bi imali pregled događaja o stvaranju Hrvatske Države i borbama Hrvatske Vojske. Oni, pak, mladi, koji su u emigraciji i budu željeli, dobit će stanoviti broj starih "DRINA", koje smo za tu ulogu i čuvali. Neka ju traže i dobit će ju.

KRUG PRIJATELJA "DRINE" nije nikada zatajio kada smo se na nj obratili. Tih krugova ima svuda po svijetu. Osnivajte nove, proširite stare krugove. Kamo sreće, da bi u svakom mjestu u slobodnom svijetu, gdje ima Hrvata postojao krug od desetak prijatelja, i da bi ovih desetak pripadao svaki drugoj stranci. Danas imamo prijatelja, koji zaista pripadaju svima strankama. Mi nemamo predsjednika, tajnika, odbornika, nadređenih, ni podređenih, nego samo prijatelja, koji su razumjeli naš krik. Pošalji ovu okružnicu svakom Hrvatu čiju adresu imaš.

ROD BO SAMO, KO SI MRTVE ŠTUJE, NA PROŠLOSTI BUDUĆNOST SI SNUJE. Ovo je poziv svima. Vrijeme prolazi, a mi, zarobljeni narod, i emigracija, zaboravljamo događaje iz naše borbe za slobodu, iz našeg rata, našega otpora. Neprijatelj uništava povijesne podatke, zapise, knjige i novine, u kojima se govorilo o divovskoj borbi Hrvata za slobodu.

Srbokomunizam iskrivljuje činjenice, laže i petlja, kako bi hrvatski narod, kao i stranci, imali krivu predodžbu o događajima. Veliki je broj protagonista ubijen ili je pao u borbi, a ostali, nažalost, stari. Zaboravlja se, malo po malo i mnogo toga, što samo mi znamo i povjeravamo našoj memoriji. Trgnimo se. Napišimo uspomene iz dana borbe, priprema, revolucionarne borbe, iz zatvora, progona, pa zatim sve što znamo iz rata. Opišimo borbe oružanih snaga, milicija, naroda. Opisujmo uspomene iz kolona smrti, iz otpora. Sve to mora biti napisano, a onda se može sve to sačuvati, može se tiskati u knjizi, u novinama, može se i pohraniti kod nas, kod društava, glavno je da ne propadne. "DRINA" će posebne stranice, kao i prije, posvetiti POVIESTI NAŠEGA RATA I NAŠE BORBE. Ne dozvolimo da naša djeca jednog dana budu pitala, da im kažemo, pa gdje smo se to mi borili. Moramo odati počast i onima, koji su pali i ne mogu govoriti ni pisati.

SVI SMO MI VELEPOSŁANICI HRVATSKE STVARI U TUDJINI. Jedna država podržava svoja poslanstva, konzulate, diplomate, trgovce i špijune. Ovi se, svaki na svom mjestu trude, ne samo da brane interese svoje domovine, nego i da saznaju šta rade ostali. Tako i mi, hrvatski emigranti, moramo pratiti šta pišu stranci, šta pišu srpski i drugi emigranti, šta šalju među naš svijet vlastodršci iz Jugoslavije. Milijuni letaka, brošura, knjiga i vijesti bačeno je u svijet sa ciljem, da se nas osramoti pred svijetom, da se naškodi imenu hrvatske emigracije. Pa je potrebno sve to i pratiti i nama poslati primjerke novina, letaka, knjiga, što kruže u domovini i emigraciji, kako bi mogli preko isto novina, knjiga, letaka ili radiopostaja slobodnog i prijateljskog svijeta, odgovoriti. I mi konja za trku imamo, pomozite nam. Nismo sami. Imamo i prijatelja, ali je potrebna Tvoja osobna suradnja. Upravo tamo, gdje si Ti zatajio, tamo karika u lancu ne veže, nego razdvaja. Budi poslanik Hrvatske u stranom svijetu.

SLOBODA SE NE DAJE NEGO SE ODUZIMA. Pogledajmo šta se radi u svijetu. Ne treba se mnogo truditi, nego samo kupiti nekoliko dnevnih novina, slušati koju radio postaju, pa de se vidi, da svatko govori o razoružanju i naoružava se. Govore o pravima a ratom rješavaju svoje probleme. Trgnimo se, Hrvati. Nemojmo smio kritizirati među sobom one, koji hoće da rade, da imaju ambicije. I ove su potrebne, one, ako su zdrave, predstavljaju kvasac. Čovjek bez ikakvih ambicija čeka samo smrt, pa da prestane i ambicija života. Natječimo se u konstruktivnim ambicijama stvaranja organizacija i pozicija za Hrvatsku. Ljudi oko uprave "Drine" dokazali su da znaju i raditi i šutjeti, da se znaju boriti, da poznaju neprijatelja, a eto znali su i čekali, pa i pružiti ruku braći Hrvatima, opraštati i moliti za oprost. Pa imaju i pravo zahtijevati da ih se podupre u akciji ili da im se barem ne prebacuje da nisu sve pokušali. Posebno se gornje odnosi na one, koji nam godinama vele NEMOJTE VI, MI ĆEMO, NEMOJ TI, JA ĆU, pa ni ja, NI TI, NI MI, NI VI, a Hrvatska razapeta čeka i mene i tebe, i nas i vas. I još uvijek nas je tako malo, tako očajnički malo, da svaki svjestan čovjek mora već jednom odlučiti i svoje misli sprovesti u djela. Jednom će nas pitati naša djeca, narod i svijet:

HRVATI, GDJE STE BILI I ŠTA STE RADILI!!!

Uredništvo i uprava DRINE

21-11-2015 20:26#686

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE PRODAO DALMACIJU TALIJANIMA: DR. ANTE TRUMBIĆ ILI DR. ANTE PAVELIĆ? (dio (5))

(U sljedećim nastavcima ću iznijeti neke podatke o "prodaji Dalmacije" iz knjige **DR. ANTE TRUMBIĆ, "PROBLEMI SRPSKO-HRVATSKIH ODNOSA"** koju je napisao dr. Ante Smith Pavelić, sin zubara dra. Ante Pavelića koji je bio s dr. Trumbićem, Franjom Supilo i Ivanom Meštrovićem u stvaranju Jugoslavenkog Odbora koji je zagovarao stvaranje jugoslavenske države. Otporaš.)

Još u samom početku, kad su Trumbić i Supilo prispjeli u Rim, 1914. godine, i kod mene našli pouzdanu informaciju, do koje sam slučajno došao, da Saveznici najozbiljnije snube Italiju da stupi u rat na njihovoj strani nudeći joj za nagradu izvjesne austrijske oblasti, na koje su Talijani tvrdili da imaju pravo, mi smo se ozbiljno uplašili da se tu radi o našim pokrajinama na Jadranu. ("**...mi smo se ozbiljno uplašili...**" piše Ivan Meštrović, što ovom izrekom potvrđuje i uistinu znači da je on bio taj četvrti Hrvat u stvaranju Jugoslavije, mo. Otporaš.) Zbog toga smo počeli pomišljati kako bi se mogli braniti od talijanskog presizanja. (I Poglavlak se je sa svojom delegacijom 18 svibnja 1941. godine uporno branio i borio da ne potpiše rimske ugovore, ali na pritisak fašističke Italije morao ih je potpisati, ili prepustiti cijelu Hrvatsku talijanskoj okupaciji. Ali naš hrvatski neprijatelj koji je bio protiv Hrvatske Države iskoristio tu priliku i priljepio etiketu Poglavlaku dru. Anti Paveliću **DA JE PRODAO TALIJANIMA DALMACIJU**. Vidi prethodni broj **683**, opis **dio (3)** Mo. Otporaš.)

Preko srpskog otpravnika poslova u Rimu, Ljube Mihailovića, stupili smo u vezu sa Predsjednikom Ministarskog Savjeta Pašićem, saopćivši mu naše bojazni i našu nakanu da se branimo od nepravde, koju bi nam takova transakcija nanijela i zamolili smo ga za savjet i moralnu potporu. Pašić je naše namjere svesvrдно pozdravio i sokolio nas, ali nas je upozorio da ne upotrebljavamo za narod ime "Jugoslaveni", ni za idealiziranu zemlju "Jugoslavija", kao što smo učinili u memorandumu predanom francuskom, engleskom i ruskom ambasadoru u Rimu, jer da to ne bi bilo po volji Rusije, na pomoć koje moramo u prvom redu računati. Savjetovao nam je nadalje, da naša propaganda za početak mora biti što diskretnija da ne bi ozlojedili Italiju i smetali Saveznicima u njihovu nastojanju da je pridobiju na svoju stranu. Ako želimo da osnujemo neki odbor, koji bi javno istupio u Francuskoj ili drugdje, onda da je podesnije, da ga nazovemo "Hrvatski Odbor". (**Vrlo interesantno da velikoSrbini Nikola Pašić hrvatskoj četvorki daje savjete da se ne ističu jugoslavenstvom, nego da bi bilo podesnije da se ističu pod imenom "Hrvatski Odbor".** Mo. Otporaš.)

Istovremeno nam je stavio na znanje da je Srpska Vlada spremna da nam dade svaku materijalnu pomoć, kako za naš život u emigraciji, tako i za propagandu. Mi smo ovo međusobno raspravljali i došli do zaključka da ne smijemo primiti ničiju materijalnu pomoć za našu akciju, pa čak ni od same Srbije, da nam se ne bi predbacilo da je naša akcija od nekog poručena. Umjesto toga smo odlučili, da se obratimo na hrvatske iseljenike u obim Amerikama, a poglavito na onu u Chile-u, gdje je živjela nešto znatnija kolonija dalmatinskih Hrvata. Za naziv odbora ostali smo pri svojoj prvoj

odluci (dakle, **Jugoslavenski Narodni Odbor**, mo.) s motivacijom da je uputnije, da svi iz Austro-Ugarske nastupimo pod istim imenom i s istim ciljem.

Gospodin Pašić je to prepustio našem nahodaženju, ali su u prepisci izbile prve razlike u shvaćanju, kako bi se buduća zajednica imala obrazovati. Tu su počele Trumbićeve, a i nas ostalih, prve brige o Pašićevim konačnim namjerama i bojazan ne će li mala Srbija pod pritiskom većih i jačih suziti svoj program da budu zadovoljne samo uže srpske težnje. Mi smo tu pomisao od sebe odbijali, iako su nam shvaćanje i držanje srbijanske emigracije, pa i nekih diplomata, davali razloge da to ne isključujemo.

Veliki udarac i razočaranje za nas nastupili su kad je Supilo u Foreign Office otkrio Pašićev memorandum upućen Ministru Vanjskih Djela Sir Edward Grey-u, u kome traži da Saveznici priznaju Srbiji za njezine žrtve sve oblasti u austro-ugarskoj Monarhiji dokle imade srpskih manastira, te južni dio Dalmacije koji nije obećan Italiji Londonskim Paktom. Ovom memorandumu bila je priložena i jedna zemljopisna karta, gdje su granice te Pašićeve Srbije sizale sve do Bjelovara i indirektno priznavale Italiji sjevernu Dalmaciju i otoke, kako je bilo predviđeno u Londonskom ugovoru 1915., kao i odvajanje male i okljaštrane Hrvatske, kojoj je sudbina ostajala neizvjesna. (Dakle, samo iz ovog Meštrovićeva izlaganja se može zaključiti da je Pašićeva Srbija, što je reći kao i svih Srba, bila bliža talijanskoj pretenziji za osvajanje hrvatskog područja, nego hrvatskoj četvorki u Jugoslavenskom Narodnom Odboru. Po ovom izlaganju Pašiću je odgovaralo za njegove velikosrpske planove podržavati talijanske zahtjeve na hrvatska područja, jer, za uzvrat Italija bi sa svoje strane priznavala zahtjeve Nikole Pašića za sve oblasti austro-ugarske Monarhije gdje ima srpskih manastira, da pripadnu Srbiji. I uzevši sve ovo u obzir, olako se može primijetiti da su četnici, partizani, jugoslavenski i hrvatski antifašisti namjerno širili krilaticu među Hrvatima DA JE POGLAVNIK PRODAO DALMACIJU TALIJANIMA. Ta lažna krilatica još i danas postoji u glavama pokolebljivih Hrvata. Mo. Otporaš.)

Nastavlja se.

21-11-2015 22:47#687

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Za one koji ne znaju

Saturday, November 21, 2015 8:10 PM

poštovani Bobani redovito čitam i pratim vaše pisanje o maxu Lumuricu. Uz sve ono sto sam od vas saznala željela bi još znati imena maxove djece i njihove godine. Prilažem vam link s kamenjara tako da pogledate na sliku i ako znate tko je tko na toj slici. pozzzz. Dragica.

<http://kamenjar.com/okruznica-genera...anina-iz-1961/>

Okružnica generala Drinjanina iz 1961. | Kamenjar

kamenjar.com

HRVATSKIM VOJNICIMA (Ovo Okružnica Hrvatskog Narodnog otpora, HNO se ne nalazi u knjizi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA". Za sadržaj ove Okružnice se skoro i ne zna.

Ja sam ju prepisao iz originala. Mo. Otporaš.) U zadnjoj, izvanrednoj DRINI, iznijeli smo na iskren i jasan način razloge, koji su nas pokrenuli, da smo odlučili tiskati DRINU, kao i ...

Za one koji ne znaju tko je tko na gore priloženoj slici.

1. Na zebri je Domagoj Luburić, rođen 23 listopada 1954.,
2. Do Domagoja je njegov brat Vjekoslav (mlađi) Luburić, rođen 25 veljače 1957.,
3. Do Vjekoslava (mlađeg) Mirica Luburić, rođena 1958.,
4. Do Mirice je Drina Luburić, rođena 26. veljače 1956.

Tako sam ja negdje pročitao i tako bi to moglo biti. Drina je umrla 2010? godine. Domagoj je liječnik, doktor i radi u jednoj Bolnici. Vjekoslav je samopoduzetnik i radi za sebe, ali ne znam koji posao. Mirica je udata, ima obitelj, promijenila svoje hrvatsko ime u španjolsko Carmen ili slično tome. Živi svojim španjolskim životom, kao i njen brat Domagoj. Samo Vjekoslav (mlađi) je jako zainteresiran za sudbinu svojeg oca Vjekoslava Maksa Luburića. Zanima se za hrvatske stvari. Ja sam s njim u kontaktu. On ne govori ni hrvatski ni engleski. Ja ne govorim španjolski, ali uvijek uspijemo se lijepo sporazumjeti. Njihova majka, generalova supruga Isabela je umrla 2012. Vjekoslav je oženjen a ne znam dali ima djece. Prije nekoliko mjeseci izrazio je želju da bi želio vidjeti gdje mu se je otac rodio, živio i odrastao. To toliko što ja znam.

24-11-2015 02:31#688

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

KNJIGA - "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"

Zvonimir Despot o tiskanju knjige

To:

Annie Boban <froate@hotmail.com>; Wed 8/13/2014 1:31 PM

Bog Mile,

evo mi pomalo pripremamo teren za knjigu, a ovo smo danas objavili na našoj službenoj FB stranici

Hrvatska povijest

Posted by Erich von Manstein · Prije 5 minuta

Prije nekoliko dana natuknuo sam kako radim na rukopisu jedne nove knjige koja će biti još jedna historiografska bombetina. Čini mi se da je mnogima promaknulo kad smo svojedobno objavili plan izdavanja za jesen i zimu, u kojemu stoji i naslov te bombetine. Pa ću sad reći, jer me mnogi pitaju, da je ta bombetina knjiga pod naslovom PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA. Sto posto sam siguran da će ta knjiga izazvati nove polemike i kontroverze u našoj domaćoj žabokrečini. Ali baš zato i idemo na izdavanje takvih djela, da s vremenom tu žabokrečinu što više iskorijenimo! Što će biti u knjizi? U vidu izvorne povijesne građe, objavit ćemo mnoštvo originalnih Luburićevih pisama iz emigracije do kojih smo zasad uspjeli doći. To će biti knjiga koja će imati više od tisuću stranica, možda i u dvije knjige. U njoj će biti sva Luburićeva pisma objavljena u izvorniku, koja će na taj način biti dostupna svima za čitanje i daljnje istraživanje. Uglavnom, bit će vatreno, to je sigurno!

FOTO: Vjekoslav Maks Luburić i njegovih četvero djece: Domagoj (1954.) sjedi na igrački zebri, Vjekoslav (1957.) do Domagoja, Drina (1956.) uz desnu Luburićevu ruku i Mirica (1958.) između oca i Drine. Ovu fotografiju načinio je dr. Miljenko Dabo Peranić 1965. ili 1966. godine, kada je bio kod Luburića u gostima.

Fotografija: Prije nekoliko dana natuknuo sam kako radim na rukopisu jedne nove knjige koja će biti još jedna historiografska bombetina. Čini mi se da je mnogima promaknulo kad smo svojedobno objavili plan izdavanja za jesen i zimu, u kojemu stoji i naslov te bombetine. Pa ću sad reći, jer me mnogi pitaju, da je ta bombetina knjiga pod naslovom PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA. Sto posto sam siguran da će ta knjiga izazvati nove polemike i kontroverze u našoj domaćoj žabokrečini. Ali baš zato i idemo na izdavanje takvih djela, da s vremenom tu žabokrečinu što više iskorijenimo! Što će biti u knjizi? U vidu izvorne povijesne građe, objavit ćemo mnoštvo originalnih Luburićevih pisama iz emigracije do kojih smo zasad uspjeli doći. To će biti knjiga koja će imati više od tisuću stranica, možda i u dvije knjige. U njoj će biti sva Luburićeva pisma objavljena u izvorniku, koja će na taj način biti dostupna svima za čitanje i daljnje istraživanje. Uglavnom, bit će vatreno, to je sigurno!

FOTO: Vjekoslav Maks Luburić i njegovih četvero djece: Domagoj (1954.) sjedi na igrački zebri, Vjekoslav (1957.) do Domagoja, Drina (1956.) uz desnu Luburićevu ruku i Mirica (1958.) između oca i Drine. Ovu fotografiju načinio je dr. Miljenko Dabo Peranić 1965. ili 1966. godine, kada je bio kod Luburića u gostima.

24-11-2015 04:07#689

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IZ DANA U DAN SVE VIŠE I VIŠE RASTE INTERES ZA KNJIGU "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"

Poštovani gospodine Miličeviću,

Upravo sam pročitala knjigu pisama generala Vjekoslava Maksa Luburića, koju ste mi bili ljubazni darovati. Vrlo sam iznenađena. Znala sam da je Luburić bio osobit i snažan čovjek, ali ipak nisam znala da je bio čovjek takova značaja kakav se otkriva iz njegove korespondencije. Kakav idealizam! Kakva hrabrost! Kakvo strpljenje s ljudima - sve u želji da i u poslijeratnim nemogućim prilikama postigne dobro za svoju Domovinu!

S nestrpljenjem očekujem knjigu koja će prikazati Luburićev životopis. Žao mi je jedino da će to biti knjiga o jednom vrlo teškom životu.

Dva od četiri primjerka koje sam od Vas dobila predala sam Zdravki ([sestri pok. Zvonka Bušića, mo](#)) i Anti, ([Belji, mo](#)) a jedan sam darovala jednom gospodinu Dragi Čolaku, koji se prije godinu dana s obitelji vratio iz Australije, a koji sada s nama povremeno surađuje. Gospodin Čolak je iz Rasna u Hercegovini. ([okolice Širokog Brijega, mo](#)) A ne mogu Vam reći koliko se Drago razveselio. Nije mogao prestati zahvaljivati! Luburićev je poštivatelj, bio je svojevremeno član Otpora.

Moj vlastiti primjerak je sada već na posudbi, kod prijatelja. I ići će sigurno od ruke do ruke.

Puno Vam zahvaljujem. Također i gospodinu Bobanu - vidjela sam da je on zaslužan da je došlo do tiskanja.

Želim Vam svako dobro i puno Vas pozdravljam,
Maja Runje

24-11-2015 17:10#690

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE PRODAO DALMACIJU TALIJANIMA: DR. ANTE TRUMBIĆ ILI DR. ANTE PAVELIĆ? (dio (6))

(U slijedećim nastavcima ću iznijeti neke podatke o "prodaji Dalmacije" iz knjige DR. ANTE TRUMBIĆ, "PROBLEMI SRPSKO-HRVATSKIH ODNOSA" koju je napisao dr. Ante Smith Pavelić, sin zubara dra. Ante Pavelića koji je bio s dr. Trumbićem, Franjom Supilo i Ivanom Meštrovićem u stvaranju Jugoslavenskog Odbora koji je zagovarao stvaranje jugoslavenske države. Otporaš.)

Supilo je iza ovog otkrića, kojemu je izvor ostao tajnom, tražio od Jugoslavenskog Odbora da energično zatraži od Srpske Vlade precizan i obvezatan program, kako treba da se obrazuje buduća zajednička država koja bi bila čisto nova tvorevina s karakterom svih triju njenih sastavnih dijelova, Srbije, Hrvatske i Slovenije, a ne proširena Srbija. Ne dobivši većinu glasova za svoj prijedlog u pitanju ultimativne predstavlke Srpskoj Vladi, Supilo je istupio iz Odbora i najavio da će se makar i sam boriti protiv komadanja Hrvatske.

Trumbić je s drhtavim glasom primio do znanja Supilovu ostavku makar mu se je srce trgalo znajući da je Supilo u pravu. S velikom je mukom progutao činjenicu, da su druge namjere i cilj Srpske Vlade od onog za čim ide Jugoslavenski Odbor, ali je i nadalje ulagao svu energiju i vještinu da se Jugoslavenski Odbor održi kao cjelina i ostane pri svom programu tvrdeći da će doći vrijeme, kada će ga i Srpska Vlada usvojiti. (S jedna strane samo ovaj paragraf dra. Ante Trumbića dovoljno govori koliko se je on zalagao za ostvarenje jugoslavenske ideje za državu Jugoslaviju. S druge strane svi naponi Poglavnika dra. Ante Pavelića su više i energičnije govorili da ne dođe do potpisivanja Rimskih ugovora, a onog puta kada se je silom prilika moralo popustiti i ići u Rim i potpisati te sramotne i neugodne ugovore, Poglavnik je i tu uvelike smanjio talijansko fašističke zahtjeve. Za bolje razumijevanje kako se je Poglavnika dra. Antu Pavelića ocrnjivalo i klevetalo zbog rimskih potpisa, prilažem ovdje izvješće gosp. Mihovila Tomac Doglavniku dru. Mili Budaku od 21 svibnja 1941., dakle samo tri dana poslije prisiljenog potpisivanja tih sramnih ugovora. Za bolje razumijevanje ovog gosp. Mihovila Tomca izvještaja, **potrebno bi bilo povratiti se na opis br. 3** ove teme, na izvještaj Frane Sulića od 19 lipnja 1941., te uvidjeti i prstom uprijeti na one najzvučnije i grlatije koji su napadali Poglavnika i bili protiv Hrvatske Države. Ja ću ih spomenuti, a to su: Orjunaši, HSSovci, komunisti, talijanski fašisti i drugi elementi koji su bili protiv Hrvatske Države. Sada izvolite pročitati izvješće gosp. Mihovila Tomac. Mo. Otporaš.)

Korespondencija dr. Mile Budaka (1907.-1944.)

Mihovil Tomac izvješćuje o ogorčenju koje je izazvalo potpisivanje

Rimskih ugovora, pa predlaže da se narod smiri donošenjem propisa o otpustu dugova

Mnogo poštovanom gospodinu

Dr. Mili Budaku

Doglavniku Nezavisne Hrvatske Države i Ministru bogoštovlja i nastave u Zagrebu

Koprivnica 21/V 1941. –

Gospodine Doglavniče!

U prvom pogledu vrlo uljudno Vas molim, da mi ne upišete u grijeh što sam si uzeo tu slobodu upravititi na Vaše gospodstvo ovaj list sljedeća sadržaja:

Držim da me se sjećate kada sam Vas posjećivao prigodom dolaska u Zagreb a do konca moga života ostati će mi u tužnoj uspomeni, kada sam upravo onaj dan došao u Zagreb sa odlukom da Vas posjetim i kada sam došao pred Vašu kuću, opazio sam na stotine sakupljenog građanstva i trčanje stražara po Ilici da se ulovi zločinac koji je počinio na Vas atentat.-**376**

Na stubama vidljiva je bila jošte svježa krv.- Bog mi je svjedokom da sam plakao za Vas i nad sudbinom domovine. – Vremena su prolazila – mnogo sam doživio i prepatio i konačno došao je dan »Uskrsnuća« – Sve mlado i staro što i ole osjeća hrvatski klicalo je spasitelju /Mesiji/ slobodne Hrvatske dr. Paveliću.-

Do sada ti omraženi frankovci postali su uvažene ličnosti, jednom riječju gospodari situacije.

U ponedjeljak 18/V 1941 ujutro kadu su novine donijele proglas da ćemo pripasti pod Italiju **377** nastalo je upravo zaprepašćenje u redovima građanstva – Ljudi su se sakupljali čitali proglas našeg poglavnika, čuli su se povici: »Nikada nećemo nato pristati – izdani smo, prodani smo Talijanu, zar je to ta Nezavisna Hrvatska država što je sa našim morem i Dalmacijom, itd itd. – Nastalo je veliko nezadovoljstvo prestiš Dr [Vladka] Mačka raste a naš pada.-

Smatrao sam za moju dužnost da Vam posve iskreno saopćim kako kuca bilo naroda, da se prema tome ravnate i da se ne date zavesti od stanovitih osoba kakovo je ružičasto raspoloženje u narodu.-

Moje je duboko uvjerenje da je od velike potrebe izdati hitnu uredbu da se smjesta imade kod poreskih uprava početi rješavati molbe kojih ima na hiljade za otpis starog neplaćenog poreza kao što se imade hitno uredba za razdruženje srednjeg stališa provesti u istom smislu kao što je dano seljaštvu.

Srednji stališ se upravo utaplja u velikom dugu i visokima kamatima židovskim većim djelom bankama. – Ako ima Boga i pravice, opravdano je da se i srednjem stališu pomaže.-

Gosp. poglavnik da te dvije uredbe vide, u veliko bi umirio nezadovoljne duhove i za-držao bi narod uz sebe – inače bojim se neće biti dobro. –

376 Misli se na neuspjeli atentat na Budaku, izveden 7. VI. 1932. godine u Zagrebu.

377 Riječ je o ugovorima potpisanima u Rimu 18. V. 1941., a koji su u hrvatskom tisku u cijelosti

objavljeni već dan poslije, u ponedjeljak 19. V. 1941. godine.

Tomislav Jonjić – Stjepan Matković

Vama sam to saopćio, jer Vi ste najveći prijatelj i [nečitko] g. poglavnika te možete savjetovati i u sadanjoj teškoj situaciji pomoći. - Jer ono što želim g. poglavniku dao Bože bar ¼ meni.378

Mnogo Vas pozdravlja i osobito štuje BiH.-

Mihovil Tomac

(HR-HDA-1011. Budak, Mile. 3. Korespondencija M. Budaka,

doglavnika i ministra bogoštovlja i nastave, 1941., br. 18, kut. 1)

Nastavlja se.

25-11-2015 03:19#691

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NAPORI HNO ZA SLOGU U HRVATSKOJ EMIGRACIJI

Dragi moj Mile sve sam pročitao. Prošao si kroz ŽRVANJ. Tko Ti to more nadoknaditi nego Bog. Hvala Ti u moje ime i u ime mog pokojneg brata Stanka (Stanko Nižić kojeg je Udba ubila 23 kolovoza 1981. godine u Zirihu, Švicarska, mo. Otporaš.) i u ime na stotine tisuća ljudi i momaka koje je davno prežalila majka a ljubovca nikad vidjet neće. Bog - Tvoj B...

Baba Nižić

To:

Annie Boban <froate@hotmail.com>; Tues: 11/24/2015 4:46 AM

Sent from my iPad

NAPORI HRVATSKOG NARODNOG ODPORA ZA SLOGU U HRVATSKOJ EMIGRACIJI

(Donosim ovdje jedno pismo generala Drinjanina iz godine 1964 u kojem naglašava potrebu i pozivlje sve Hrvate u emigraciji da se pridruže ovom podhvat. U to vrijeme sam živio u Parizu i neke stvar su mi poznate. Jedan hrvatski svećenik Fra. Pio Fržop koji je došao iz Argentine i bio kod generala s namjerom da ga uvjeri da on, general Drinjanin, prestane izdavati novinu Obranu, te da zajedničkim naporima svih Hrvata počmu izdavati jednu drugu i novu novinu koja će dovesti do hrvatske sloge. Naravno da je za interes hrvatske **SLOGE** general Drinjanin pristao na to. Priloženo pismo je u vezi toga. Obrana je prestala izlaziti, mislim, za tri mjeseca, ali od tog napora da se iziđe s jednom novom hrvatskom novinom nije bilo ništa. Otporaš.)

"DRINA" - Revija za odgoj i formaciju hrvatskih vojnika, dočasnika i časnika.

Apartad 5.024, Madrid - Espana

Uredništvo i Uprava Madrid, 4.IX.1964

general Drinjanin i Husnija Hrustanović

**PRIPADNICIMA GLAVNOG STANA I ZAPOVJEDNOG SKUPA ODPORA, GLAVNIM
POVJERENICIMA EDITORIALA "DRINE", SURADNICIMA I PRIJATELJIMA.**

Draga hrvatska braćo !

Kao i u svim važnijim problemima koje moramo riješiti, obraćamo se i ovaj put na naše glavne suradnike za mišljenje i sprovedbu. Radi se o slijedećem:

Već se godinama čeka na pokretanje jednog općehrvatskog lista, koji bi širokogrudnim stavom i bez ikakvih ideoloških, organizacijskih i stranačkih kompleksa mogao odigrati pravu ulogu u ovoj našoj sudbonosnoj emigraciji.

U samom početku, i s više strana u svijetu, obećana je potpora, te međusobnim razgovorima i prepiskom - zamišljeni potpuno novi vidici jedne hrvatske novine, koja bi pružila mogućnost svim hrvatskim grupama, da zajednički pođemo novim putem sloge, razumijevanja i izgradnje novih temelja našeg sjutrašnjeg života.

Mi idemo u ovaj smjeli pothvat s demokratskim bazama, što znači otvoreno, da smo na strani onih, koji - željeli to ili ne - moraju uskoro poći u bitku s međunarodnim komunizmom.

Posebna je briga posvećena ideji pokretanja goleme mase naših novih izbjeglica ([ovdje se trebamo SVI zajednički zamisliti: Da je A. Ranković 1962. godine smišljeno, prvo \(1\) za očuvanje Jugoslavije i drugo \(2\) da raseli Hrvate što god je više mogao, dao mogućnost mnogima, a najviše Hrvatima, da se mogu nesmetano iseliti u zapadne zemlje. Ovaj Rankovićev smišljeni plan "etničkog čišćenja" je očistio mnoga hrvatska sela, mo. Otporaš](#)), pasošara i radnika po evropskim zemljama - računa se da je njihov broj više od 50.000 - a koji razbacani, neobaviješteni, razočarani ili indiferentni, u svađi emigrantskog tiska i bolesnih ambicija, ne nalaze odgovor na ono, što su okusili na vlastitoj koži u potlačenoj Hrvatskoj. U osvajanju tog golemog svijeta (osvajanju za Hrvatsku !) mi možemo jedino uspjeti, ako odbacimo sve ono što nas dijeli i posvetimo našu snagu i iskustvo u državotvornoj borbi, bez napadanja i predbacivanja, bez časovite koristi i uskogrudnog politikanstva i stranačarstva.

Pokretanje općehrvatskog lista već je privuklo pažnju naših poznatijih pera i mozgova tako, da već sada imamo među nama ljude iz svih hrvatskih emigrantskih skupina i grupa, koji uviđaju, da baš nikakve koristi za našu hrvatsku stvar ne će biti od beskonačne svađe i međusobnog predbacivanja u emigraciji.

Poslije bratskih savjetovanja i dogovora odlučili smo nastaviti sa imenom "**HRVATSKAVO LJA**", a koje ime je odigralo posebnu ulogu u sirijskom glavnom gradu Damasku - god.1949. - kada je istoimeni list pokrenut i uređivan po istaknutim hrvatskim rodoljubima ([među kojima je bio i hrvatski ministar vlade NDH dr. Džaferbeg Kulenović, mo](#)), koji su već tada pokušali omamiti emigraciju zdravim idejama općehrvatskih interesa, sloge, vanstranačkog osjećaja, u svetoj borbi za držanstvo, za slobodu, nezavisnost, i svaki napredak domovine Hrvatske.

Listi bi bio tiskan u tiskari "DRINE" uz najniže režijske troškove, bez dobiti ikakve, osim plaćanja radnika, papira i poštarine.

Svaki prijatelj "**HRVATSKE VOLJE**" treba znati, da nas obojica (general i Husnije Hrustanović, mo) ne tražimo nikakav honorar, a niti Editorial "Drina" nema namjere rješavati svoje probleme iz izvora "**H.V.**" - No, "Drina" će svakako pomoći izlaženje i tiskanje, jer to mora netko učiniti, da bi se došlo do ostvarenja ovakve općehrvatske novine. Dakle, s te strane mi prikazujemo stvar onako kakva jest, a drugi je problem kako ćemo osigurati izlaženje novine i pokriti neizbježive efektivne troškove.

Naši prijatelji iz USA, na čelu sa g. Antom **D O Š E N**, savjetovali su nam kao najbolje rješenje "**FOND HRVATSKE VOLJE**" što znači, da bi dobrovoljnim priložima udarili temelj novini i iz istoga podržavali izlaženje. To je svakako moguće, ako svi odlučimo iskreno pomoći, a naša čista računica će biti redovito objavljivanje na stranicama "**HRVATSKE VOLJE**" svakog, pa i najmanjeg novčanog priloga, s imenom i adresom ili pak pseudonimom onih, koji ne žele objavljivanje svoga punog imena.

Mi ne znamo kako će se mnogobrojne hrvatske publikacije po svijetu odazvati u ovom času, ali smo apsolutno sigurni, da će svi pravi hrvatski rodoljubi priskočiti i spasiti našu narodnu čast, jer razbijena i zavađena emigracija nije drugo već naša slabost i sramota. Uoči velikih događaja - mi smo morali pozvati - na usklađeni rad, u zajedničku borbu, pod zastavu i simbol naše mučenice Hrvatske.

Dok pišemo ove rijetke na stolu pred nama su pisma, izvještaji i vijesti od Hrvata iz cijelog svijeta. Teško je ali moramo muški priznati stvarnost onakvu kakva jest i zaključiti, da mnoga stradanja, suđenja, optužbe i progone naših čestitih boraca po zemljama slobodnog svijeta, ne pokazuju ništa drugo već našu zajedničku suodgovornost, pogotovo onda, kada tuđinske novine svaki slučaj generaliziraju na uštrb hrvatskog narodnog imena.

"**HRVATSKA VOLJA**" ima sve preduvjete novine, koja bi mogla okupiti hrvatsku emigraciju. U ovoj vanstranačkoj novini stvorili bismo novu platformu hrvatske revolucionarne borbe, pojačali međusobno veze, stvorili forum cijele emigracije i ostvarili sve ono što godinama čekamo, a nitko nema hrabrosti za početi.

Draga braćo, sve vas molimo za vaš udio, vaše savjete, vašu pomoć i spremnost u raspačavanju naše i vaše novine.

Očekujemo vijesti od vas i pozdravljamo sve redom uz naš vojnički pozdrav.
general Drinjanin.

Husnija nadodao olovkom:

Dragi Ratko!

Zaista me veseli čestitati Vam na lijepom uspjehu u Vašem nesebičnom radu za našu iskasapljenu domovinu. Ja sam tek stigao iz Australije, gdje sam bio dobar prijatelj sa Pavom Gagrom. Sve Vam najbolje želim u daljnjem radu. Vaš odani Husnije Hrustanović.

(Neka mi bude dozvoljeno uz ovaj opis nadodati i to: da su nama u hrvatskoj političkoj emigraciji najviše smetali HSS i HOP. Oni su sebe smatrali izabranim predstavnicima hrvatskog naroda, a svi ostali su neka vrst "otpadnika". Svakog puta kada bi se radilo o hrvatskoj sveopćoj suradnji, velike kočnice i breuze dolaze od HSS i HOP-a. Mnogi iskreni pokušaji nisu uspjeli upravo zbog njih. Slučaj HNV iz 1962. godine, kao i ono iz 1974. godine. Ni naponi oko one novine nisu uspjeli upravo i poradi ovih stranačarenja HSS i HOP-a. Otporaš.)

28-11-2015 18:52#692

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE PRODAO DALMACIJU TALIJANIMA: DR. ANTE TRUMBIĆ ILI DR. ANTE PAVELIĆ? (dio (7))

(U slijedećim nastavcima ću iznijeti neke podatke o "prodaji Dalmacije" iz knjige DR. ANTE TRUMBIĆ, "PROBLEMI SRPSKO-HRVATSKIH ODNOSA" koju je napisao dr. Ante Smith Pavelić, sin zubara dra. Ante Pavelića koji je bio s dr. Trumbićem, Franjom Supilo i Ivanom Meštrovićem u stvaranju Jugoslavenskog Odbora koji je zagovarao stvaranje jugoslavenske države. Otporaš.)

NEZNANJE I MRŽNJA

(Upravo jutros, dana 28 studenoga 2015. primio sam ovo od nepoznate osobe koja prati moja pisanja na ovom Forumu o "Prodaji Dalmacije". Zamolila me ta osoba da bi trebalo uvrstiti i ovo izlaganje poznatog hrvatskog povjesničara i prevoditelja Tomislava Jonjić u ove opise kako bi čitatelji imali pred sobom više podataka i sa više strana i izvora da Poglavlak nije mogao "prodati Dalmaciju". To rado činim. Otporaš.)

Ma kako karikaturalan bio nedavni prizor sa zadarskih ulica, i bez obzira na to što među Hrvatima još uvijek ima onih koji misle da se hrvatsko rodoljublje dokazuje nehrvatskim, pa i protuhrvatskim simbolima kao što su rimski pozdrav i crna odora, zapanjujuće je neznanje onih koji su se, povodom skromnoga mimohoda zadarskim ulicama, okomili na Nezavisnu Državu Hrvatsku.

Da je Zadar «Pavelić prodao Italiji», u jednoj od udarnih televizijskih emisija izjavila je, ne trepnuvši, rođena Zadranka, bivša ministrica pravosuđa, poznata po umilnom glasu koji se savršeno uklapa u svojedobnu Vitezovu karakterizaciju Hrvatskog sabora. Jednako tako pišu listovi pokrenuti na područjima koja su stoljećima izložena talijanskim presizanjima, poput Novog lista i Slobodne Dalmacije, a slični su se tonovi, ne samo od dežurnog ridikula Ive Horvata u Vjesniku, nego i od drugih novinara i čitatelja ili u izravnim javljanjima slušatelja, dali čuti i u «gornjohrvatskim» medijima. Mržnjom opsjednutog šarlatana Marinka Čulića («...upravo su ustaše predale Zadar fašističkoj Italiji») u Feralu slijedi jedan drugi šarlatan: trenutačni predsjednik Republike Stipe Mesić također se zgraža nad činjenicom da se mimohod zbio «u gradu koji je bio prodan stranoj sili».

Pretežan dio hrvatske javnosti, osobito onaj koji bi to morao znati, reklo bi se, pojma nema o elementarnim činjenicama. I upravo zahvaljujući tom neznanju nadalje se pothranjuje mržnja, mržnja koji kipi iz svake geste i izjave.

Sudbina je grada Zadra nakon raspada Austro-Ugarske i talijanske okupacije hrvatskoga priobalja razriješana Rapallskim ugovorom iz 1920. Njime je i Zadar postao sastavnim dijelom Kraljevine Italije. Prema tome, nije u sastav susjedne nam države ušao nakon Rimskih ugovora od 18. svibnja 1941. I, što nije manje važno, Rapallski je ugovor u ime Kraljevstva Srba, Hrvata i Slovenaca potpisao tadašnji ministar vanjskih poslova dr. Ante Trumbić, izvorno dalmatinski pravaš i kasnije glava Jugoslavenskog odbora. Drugim riječima, čovjek koji je borbu protiv talijanskih aspiracija pretvorio u smisao svoga političkog djelovanja.

Dijelovi hrvatskog teritorija koji su 1920. i kasnije (Riječka država!) ušli u sastav Kraljevine Italije bili su žrtva na jugoslavenskom oltaru, cijena priznanja i stabilizacije prve jugoslavenske države. Iako je potpisao Rapallski ugovor, Trumbić nikad nije proglašen izdajicom. Žrtva u ime Jugoslavije uvijek se nagrađivala.

Kad je Pavelić 1941. žrtvovao dio za cjelinu, jugoslavenska ga je propaganda proglasila izdajicom: žrtva za Hrvatsku se ne nagrađuje nego kažnjava. Oni, pak, koji Pavelića doživljavaju kao personifikaciju odlučne borbe za uspostavu hrvatske države, neku, makar mršavu zadovoljštinu mogu pronaći u činjenici da se Trumbić pred smrt priklonio Paveliću, a ne obrnuto. Čak i onda kad se načelno razgovaralo o teritorijalnim žrtvama...

A iako njihova nacionalna država odnosno prostor pod vrhovništvom izabranoga vladara u posljednjih nekoliko stoljeća nije nikad izdržao više od četrdesetak godina bez promjena granica, Hrvati nikad nisu uspjeli shvatiti da granice, osobito one postignute nametnutim ugovorima, nisu vječne. I da nisu jedini koji su nešto morali žrtvovati da bi dobili državu. Hrvatski povjesničari – osobito jugo-komunistička piskarala – nikad ne će hrvatskoj javnosti pokazati primjer grofa Cavoura, koji je ujedinjenju Italije bio spreman žrtvovati Savoju i Nicu. Ne će posegnuti za irskim primjerom: Eamon De Valera i drugovi znali su da je i osakaćena Irska bolja od nikakve. Ne će im pasti na um da su se praktično jučer Kohl i Genscher, radi ujedinjenja rascijepljene Njemačke, lako, bez unutarnjih otpora i revolucija, odrekli Istočne Pruske, Sudeta...

Narodi koji drže do sebe ne nasjedaju lako na neprijateljske provokacije. Hrvati u te ne spadaju. I začudo, ne pada im na pamet ni to, da je 1991./92. napravljena i veća žrtva od one iz Rimskih ugovora: kako bi izborio državu, Tuđman se odrekao svih aspiracija ne samo na ono što je Bakarić darovao Sloveniji, nego i na istočni Srijem, Boku Kotorsku, čitavu Bosnu i Hercegovinu. O čemu je, dakle, riječ?

Tomislav JONJIĆ

03-12-2015 20:53#693

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE PRODAO DALMACIJU TALIJANIMA: DR. ANTE TRUMBIĆ ILI DR. ANTE PAVELIĆ? (dio (8))

(U slijedećim nastavcima ću iznijeti neke podatke o "prodaji Dalmacije" iz knjige DR. ANTE TRUMBIĆ, "PROBLEMI SRPSKO-HRVATSKIH ODNOSA" koju je napisao dr. Ante Smith Pavelić, sin zubara dra. Ante Pavelića koji je bio s dr. Trumbićem, Franjom Supilo i Ivanom Meštrovićem u stvaranju Jugoslavenskog Odbora koji je zagovarao stvaranje jugoslavenske države. Otporaš.)

Iza kako je Pašić na svoj memorandum Grey-u o nagradi za Srbijine žrtve dobio od Britanskog Ministra Vanjskih Djela odgovor da on ne može da prihvati načelo "nagrade za žrtve", nego da drži, da cijeli jugoslavenski problem treba gledati i rješavati kao cjelinu, postali su odnosi između Srpske Vlade i Jugoslavenskog Odbora (kojeg su hrvatska četvorka: Trumbić, Supilo, dr. zubar Pavelić i Ivan Meštrović osnovali u Parizu 30 svibnja 1915. godine, mo.) skladniji, iako su izbijala i nadalje

dva različita shvaćanja.

Nakon poraza koji je talijanska vojska pretrpjela kod Caporeta 1917 godine, prijetila je ozbiljna opasnost da Italija zatraži zaseban mir s Austro-Ugarskom i Njemačkom. To je bila ozbiljna neprilika ne samo za one krugove u Italiji, koji su bili za to da se rat nastavi, nego i za same Saveznike. Vodeći računa o tome da su austrijske čete, koje su uglavnom držale talijanski front bile sastavljene od Jugoslavena, (ta negativno magična riječ koja od te 1917. godine sustavno truje hrvatsko/nacionalno/državotvorno tkivo i siše hrvatsku ZDravu krv, mo. Otporaš.) a sam njihov zapovjednik general Borojević Jugoslaven, počeli su Talijani poluslužbeno da traže kontakt s predsjednikom Jugoslavenskog Odbora Trumbićem u cilju da se nađe neki talijansko-jugoslavenski sporazum s namjerom da se tako oslabi austrijski front. Talijani to nisu od limine odbijali, ali su htjeli zadržati savezničku mjenicu do konačne pobjede. Saveznici, a osobito Englezi, bili bi pozdravili jedan talijansko-jugoslavenski direktni sporazum, čim bi Londonski ([tajni iz 1915. godine, mo.](#)) Pakt, koga su se oni stidjeli, via facti izgubio važnost.

Dogovoreno s Talijanima došli su na ideju, da se u Rimu upriliči Kongres predstavnika potlačenih naroda iz Austro-Ugarske i zajedničkom propagandom poljulja austrijski front. Pri ovom podhvatu bilo im je, čini se, najvažnije učešće ([hrvatski "sudjelovanje", mo.](#)) Jugoslavena, za koje su Talijani držali da su ključ otpora na fronti. Trumbić je dalje ostao pri tome, da treba poništiti Londonski Ugovor. ([I Poglavnik dr. Ante Pavelić je čekao priliku da poništi silom nametnuti rimski ugovor koje je MORAO potpisati 18 svibnja 1941. godine. Ta prilika se Poglavniku prižila da je on, kao potpisnik tog sramotnog i nametnutog ugovora poništio taj ugovor 10 rujna 1943., mo. Otporaš.](#))

Međutim su u Londonu na njega napravili pritisak, da Jugoslavenski Odbor mora učestovati ([hrvatski "prisustovati", mo](#)) ili se iseliti iz Engleske. Stavljali su pri tome u izgled, da se nadaju da će doći prigodom kongresa u Rimu do direktnog sporazuma između Talijana i Jugoslavena, pri čemu će Londonski Pakt pasti sam po sebi, bez da saveznici pogaze obećanje dano Italiji. Trumbić je morao da popusti i da krene u Rim s nekoliko članova Odbora, koje su Talijani poimenice tražili. Talijani su ih dočekali s najljubeznijom pompom, kako to već oni umiju. Razgovori su se počeli voditi između članova odbora i talijanskih poluslužbenih predstavnika, kojima je na čelu bio Bissolati, te prisutnih Engleza i Francuza koji su imali zadaću, da kumuju sporazumu. Talijani su izjavili, da bi se potpuno odrekli pretenzija na Dalmaciju, te Rijeke (koja nije bila predviđena Londonskim Ugovorom da pripadne Italiji), ali su tražili veći dio Istre s Puljem obećavajući pri tome, da bi se Italija nakon ovakvog sporazuma odrekla Londonskog Pakta. Trumbić je ovaj prijedlog svaki put otklonio podvlačeći, da on ima iz domovine ovlaštenje da zastupa i brani prava naroda u njegovim etnografskim granicama, ali ne da odstupa od njegova prava koje mu iz toga proizlazi. Da dokaže iskrenu želju kako Jugoslaveni idu za tim da se Austro-Hugarska sruši, on je dopustio da se na austrijskom frontu bacaju letci s njegovim potpisom, u kojima se pozivaju vojnici jugoslavenske narodnosti, ([među kojima je bio i Alojzije Stepinac, kasnije nadbiskup zagrebački, mo.](#)) da se prestanu boriti za Monarhiju. Talijani su tokom vremena te letke prekrajali ističući da je već postignut potpun sporazum između njih i Jugoslavena. Trumbić i Odbor nisu imali načina da iz talijanskog zagrljaja jave u domovinu pravo stanje stvari.

Nastavlja se.

04-12-2015 21:25#694

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke
2,348

TKO JE PRODAO DALMACIJU TALIJANIMA: DR. ANTE TRUMBIĆ ILI DR. ANTE PAVELIĆ? (dio (9))

(U slijedećim nastavcima ću iznijeti neke podatke o "prodaji Dalmacije" iz knjige DR. ANTE TRUMBIĆ, "PROBLEMI SRPSKO-HRVATSKIH ODNOSA" koju je napisao dr. Ante Smith Pavelić, sin zubara dra. Ante Pavelića koji je bio s dr. Trumbićem, Franjom Supilo i Ivanom Meštrovićem u stvaranju Jugoslavenskog Odbora koji je zagovarao stvaranje jugoslavenske države. Otporaš.)

U relativno kratko vrijeme austrijski se je front slomio i u Italiji je nastalo radovanje. Radovanje s negodovanjem da je austrijska flota prešla u ruke Hrvata. Ali na vijest da je glavna oklopnjača, ViribusUnitis, potopljena u luci Pulje, nastao je urnebesni poklik: "I posljednja jedinica mora pasti u talijanske ruke, a ne smije biti ni jednog čamca u Jadranu s hrvatskom zastavom". Trumbić i ostali članovi Jugoslavenskog Odbora morali su na vrat na nos napustiti Rim, da ne bi nakon ljubaznog dočeka bili i osobno vrijeđani.

Tako je propao pokušaj talijansko-jugoslavenskog sporazumijevanja, a Londonski Pakt je ostao i dalje na snazi. Posljednja nada Trumbića i Odbora bila je u tom času, da ostaci austrijske flote ne će dopustiti da Talijani uđu u Dalmaciju, a nada sve u Šibenik i Split. Međutim, ta nada se izjalovila, kada smo primili dugački telegram od Dra. Ante Tresića-Pavičića kao "komandanta flote", u kojem nam javlja da je "do posljednjeg čamca spasio" i da se nalazi na Krfu. Dan dva iza toga, na savezničkoj konferenciji u Versalju, (**Versailles, mo.**) gdje se je pretresalo o nastaloj situaciji, srpski poslanik Milenko Vesnić, (**Ja sam koncem pedesetih godina prošlog stoljeća u Parizu u nekom antikvaru pronašao pedesetak slika u obliku razglednica ovog srpskog poslanika Vesnića i još druga trojica Srba u vojničkoj odori sa tipičnim srpskim šajkačama na glavi, kako izlaze iz Dvorca Versailles-a sa konferencije. Te slike-razglednice su na poledini pisale na francuskom jeziku veličinu i glorificiranje srpske vojske kao dio savezničkih snaga u rušenju austro-ugarske Monarhije i stvaranju države SHS. Ja sam sve te slike/razglednice kupio samo zato da nitko drugi ne može doći do njih i s njima se hvaliti a na užtrb hrvatskog naroda. Mo. Otporaš.**) ni od koga ovlašten, izjavio je: "Mes compatriotes Jougoslaves se soumettront aux decisions des Allies". Prevedeno na hrvatski: "Moji zemljaci Jugoslaveni će pristati na Savezničke odluke".

Ovo je značilo u stvari Talijanima, jer je po međusavezničkom sporazumu Jadran bio smatran talijanskom zonom. (**Da se ne zaboravi ili još bolje, da podsjetim današnje hrvatsko pokoljenje koje nije krivo za rimske ugovore ali je pogrešno informirano, da je Poglavlak NDH dr. Ante Pavelić "prodao" Dalmaciju Talijanima, dok ovdje kristalno jasno sudionik stvaranja Jugoslavije kipar Ivan Meštrović govori da su Saveznici već 1919. godine u svojim računicama priznali da je hrvatski Jadran talijanski. Meni se je prije par dana jedan javio na moj e-mail adresu koji prati i čita moje opise, doslovno ovako: A šta tu ustaša hoćeš. "...Moj nano je otišao u šumo k partizanima da se bori protiv fašista koji su okupirali moju zemlju." Žalosno da on tako danas misli poslije skoro jednog stoljeća od tog slučaja kada su Saveznici "darovali" Dalmaciju Talijanima koji tada, 1919. godine nisu bili fašisti, jer je Mussolini sa svojim fašistima došao na vlast tek 1923. Mo. Otporaš.**) Sa ovim se je prešlo preko činjenice da je u Zagrebu bila proglašena Država Slovenaca, Hrvata i Srba, a flota je bila uzeta kao zaplijenjeno oružje pobijeđene strane.

Drugi težak udarac i znak da će stvari kod kuće poći krivim putem bio je postupak Narodnog Vijeća u Zagrebu i način, na koji je provedeno ujedinjenje sa Srbijom, 1-og prosinca 1918. g.

Postavši Ministrom Vanjskih Djela u prvoj zajedničkoj vladi Države Srba, Hrvata i Slovenaca, (**Za Srbe nije trebalo dugo vremena da oni preinače originalni naziv zajedničke države SLOVENACA,**

HRVATA I SRBA u zajedničku državu SRBA, HRVATA I SLOVENACA. Dakle, Srbi su odmah i smišljeno htjeli biti prvi i na kormilu zajedničke države. Zato se nije ni čuditi da je dr. Ante Pavelić deset godina kasnije, dakle u siječnju 1929. godine osnovao HRVATSKU REVOLUCIONARNU ORGANIZACIJU "USTAŠA" da ruši i sruši Versaille-sku i svaku Jugoslaviju. Mo. Otporaš.) i vidjevši, kojim su putem pošle stvari u domovini, Trumbić je raspustio Jugoslavenski Odbor (ali kasno, mo.) i sav se skoncentrirao na to da se Dalmaciju spasi od Talijana.

Na pregovorima s Talijanima u Rapalu, 1920 godine, dobio je jasnu sliku da ga njegovi srpski drugovi, Ministar Predsjednik Vesnić i drugi ne podupiru, nego da očekuju s talijanskim Ministrom Vanjskih Djela, grofom Sforzom. Trumbić je pohitio s konferencije u Beograd, da traži potporu Regenta Aleksandra, koji mu je obećao, što vjerojatno nije imalo velika odjeka kod Vesnića i Pašića. Rapalski je ugovor bio potpisan i u njemu priznata je cijela Istra Italiji, kao i Zadar, što Talijani, po izjavama samoga Sfroze, nisu očekivali. Trumbićeva je misija tim bila završena, što je odmah i osjetio i zatim dao ostavku. (Netko bi sada mogao pomisliti da je i Poglavnik dr. Ante Pavelić trebao dati ostavku i mirna Bosna. To bi najviše Talijani priželjkivali, jer im Poglavnik i Ustaše ne bi bili na putu za okupirati cijeli Hrvatsku, tim više da u dru. Mačeku nisu imali konkurenta niti protivnika. Mo. Otporaš.)

Nastavlja se.

07-12-2015 20:09#695

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE PRODAO DALMACIJU TALIJANIMA: DR. ANTE TRUMBIĆ ILI DR. ANTE PAVELIĆ? (dio (10))

(U slijedećim nastavcima ću iznijeti neke podatke o "prodaji Dalmacije" iz knjige DR. ANTE TRUMBIĆ, "PROBLEMI SRPSKO-HRVATSKIH ODNOSA" koju je napisao dr. Ante Smith Pavelić, sin zubara dra. Ante Pavelića koji je bio s dr. Trumbićem, Franjom Supilo i Ivanom Meštrovićem u stvaranju Jugoslavenskog Odbora koji je zagovarao stvaranje jugoslavenske države. Otporaš.)

Na njegov stav i glas u Ustavotvornoj Skupštini Velikosrbi u svojoj megalomaniji nisu se obazirali i on je za njih prestao biti "državotvoran", a mjerodavan je postao još više Svetozar Prebičević, koji je Aleksandru "donio hrvatsku krunu", i postao jedini savjetnik za Hrvatsku i Hrvate.

Gotovo gurnut iz političkog života s jedne strane od "državotvornih stranaka", predvođenih od Pašića i Pribičevića, a s druge strane od Radićevaca koji su na svoj način postali ekskluzivni i jedini Hrvati, živio je i tvorio Trumbić, gotovo usamljen. Beograd, kad se je uvjerio da se Trumbić ne može dobiti ni položajem, ni novcem, zamrzio ga je i to gotovo podjednako radi njegova hrvatskog stava, kao i radi toga, što mu se moralno nije moglo ništa predbaciti. "Trumbića i Mačeka se ne bi moglo ni vagonima zlata pridobiti, rekao mi je jednom prilikom Kralj Aleksandar. (Teško će biti povjerovati u vjerodostojnost ove izreke Ivana Meštrovića jednostavno zato što nije naveo mjesto, datum, mjesec, godinu sastanka tog razgovora. Sav ovaj predgovor Ivana Meštrovića se odnosi kako što bolje i svrsishodnije opravdati Antu Trumbića, opravdati njegove zablude u stvaranju jugoslavenskog odbora, u stvaranju jugoslavenske države, baciti krivnju rimskih i

rapalskih ugovora na nekog drugoga, a i tim opravdati svoju ulogu kao jedna značajna četvrta (4) osoba u stvaranju jugoslavenske države. Kroz pravdanje dra. Ante Trumbića, Ivan Meštrović nastoji opravdati sebe i umanjiti važnost svoje ulogu u promicanju pred saveznicima ideja o jugoslavenskom odboru i stvaranju jugoslavenske države. Mo. Otporaš.)

One mračne sile, koje su vjerovala da se parabelumom riješavaju politička pitanja, zaključile su da ubiju Mačeka i Trumbića malo nakon ubojstva A. Šlegela i atentata na Milu Budaka. Određena su bila i lica, koja će to izvesti, i dat im je vrlo kratak rok. Iz njihove okoline je netko iste noći dojavio Trumbiću što ga čeka, a on je rano ujutro došao k meni i saopćio mi opasnost, (**što bi se reklo: tko sa vragom tikve sadi do podne, od podne mu se o glavu razbijaju, mo**) u kojoj se nalazi.

Ja sam istog jutra saopćio slučaj Banu Peroviću, koji je ležao bolestan, no nemajući povjerenja državnim organima, zamolio sam Jovu Banjanina da odmah putuje u Beograd i da makar u noći saopći Kralju Aleksandru ovaj slučaj, što je Banjanin i uradio, a Aleksandar mi se zahvalio na upozorenju rekavši: "Tako ste zaprijekali još jednu nesreću poslije one s Radićem".

Tako je Ante Trumbić do posljednjeg dana živio u materijalnoj oskudici (2,500 dinara mjesečno penzije (**mirovina, mo.**)) i u izvjesnosti da će mu već i onako iznemogao život bit iz mraka prekinut. A kad su mu se oči zaklopile, njegovi su mu prijatelji prenijeli smrtne ostatke u njegov Split i sahranili ih u samostanu Sv. Frane uz tiho, ali duboko saučesće (**sućut, mo**) neslomljenih Hrvata. Usnuo je ožalošćena ali gorda lica, bez ijedne mrlje na njemu, i u vjeri u slobodu svoga naroda, u kom će mu ostati trajna uspomena.

Ivan Meštrović,
Old Seybrook, Connecticut
21. VII. 1958.

(To je bio predgovor Ivana Meštrovića knjizi: "DR. ANTE TRUMBIĆ - PROBLEMI HRVATSKO-SRPSKIH ODNOSA", Izdanje knjižnica Hrvatske Revije, Munchen 1959. Ovu knjigu je napisao sin Zubara dra. Ante Pavelića, jednog od četvorice stvaranja jugoslavenske državne zajednice Slovenaca, Hrvata, Srbi, SHS, dr. Ante Smith Pavelić. Knjiga je stručno napisana i potkrijepljena mnogim vjerodostojnim povijesnim činjenicama. On je na svoje prezime dodao i ženino djevojačko prezime Smith, kako bi se razlikovao i što dalje udaljio od istoimenog imena i prezimena Poglavnika dra. Ante Pavelića. Sve to ima svoju svrhu, pa i ova knjiga koju bih vruće preporučio kao jedno povijesno djelo s jedne strane, a s druge kako bi se potaklo Hrvate svih gledišta i tendencija da napišu knjigu po načelima ove knjige u obranu Poglavnika dra. Ante Pavelića, a knjigu završiti citatom Ivana Meštrovića o Anti Trumbiću: **"USNUO JE OŽALOŠĆENA ALI GORDA LICA, BEZ IJEDNE MRLJE NA NJEMU, I U VJERI U SLOBODU SVOGA NARODA, U KOM ĆE MU OSTATI TRANJA USPOMENA"**. Mile Boban, Otporaš.

Kraj ovog predgovora Ivana Meštrovića.

Nastavlja se.

09-12-2015 00:14#696

Bobani
Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke

2,348

PISMO HRVATA KOJI JE RADIO ZA MOSTARSKU UDBU PODPISOM "PETAR"
(KREŠO ŠIMOVIĆ)

Subject: PISMO HRVATA KOJI JE RADIO ZA MOSTARSKU IDBU PODPISMO
"PETAR" (KREŠO ŠIMOVIĆ)

Bog! dragi moj Žarko,

Samo da ti se javim i da te lijepo poZDravim. Mi smo ovdje fala Bogu svi dobro i zdravo, kao što i vama svima želimo.

- Ono što sam ti prije dan/dva poslao nije moj stav iako sam ti to poslao na uvid. Mene je život naučio sve pratiti, čitati, promatrati ali se nikada ne udaljavati od mojeg hrvatskog osjećaja i državotvornih HRVATSKIH NAČELA. Tražio si od mene da ti u razumije opišem o pismu Mostarskoj Udbi s potpisom Petar. Prilažem ti link o Udbašu Miroslavu Šimiću kojemu sam pisao pismo u lipnju 1987. Pročitaj pomno sve pa mi javi.

<http://otporas.com/pismo-u-mostar-hr...oslavu-simicu/>

- Ovo što ti sada prilažem je pismo Kreše Šimovića (od Proboja kraj Ljubuškoga) koji je tada 1978. godine živio u Los Anđelesu. Prati datum pisama i pogubiju Križana Brkića (iz Pogane Vlake, kraj Gruda) 21 studenoga 1978. Ovaj isti Krešo Šimović i Slobodan Radić (od Drinovaca) su došli pred Božić 1978. godine u San Mateo, južno od San Francisca gdje sam ja živio, da me ubiju. Odsjeli su kod sada pok. Stipe Kožula a da ovaj za to nije ništa znao, ama baš ništa. Oni su iz Los Anđelesa došli kod Stipe Kožula u San Mateo porukom Marinka Kožula, inače rođaka Stipe Kožula. Dakle, Udba je uvijek koristila svojtu i prijatelje kako bi s jedne strane svrsihodnije planirani zločin izvršila, a sa druge strane svoje tragove prekrila a odgovornost na Hrvate stavila.

- Mene je oko pola noći par dana prije Božića 1978. o tome izvijestila Marica Lević-Koranić koja je živjela u Los Anđelesu i bila upoznata s tim planom. Ja sam odmah nazvao FBI i saopćio im star. Dali su mi neke savjete po kojima sam se držao. Na svu sreću plan je bio osujećen. To je bilo pune dvije i pol godine ranije našeg sikroniziranog hapšenja samo dan kasnije Ukazivanja Gospe šestorici djece u Međugorju 24 lipnja 1981., dakle naše hapšenje je bilo 25 lipnja 1981.

- Prošle godine u svibnju (2014) bio sam u Ljubuškom i susreo se s čovjekom kojeg sam poznao još u Parizu i nisam ga vidio od ljeta 1967. godine. Bilo mu je veoma drago a i meni još više, tim više jer smo obadvojica iz zatvora svjedočili naše hrvatstvo i za našu Hrvatsku. Htio je ovaj moj prijatelj me upoznati s jednim njegovim prijateljem koji mnogo o meni zna i koji bi me želio svakako susresti i vidjeti. Moj prijatelj ga je preko svojeg mobitela nazvao i rekao da za njega ima veliko iznenađenje te da dođe hitno i odmah. Četvrt sata kasnije pojavio se čovjek i skoro me odmah - po slikama - prepoznao.

- Pričali smo najviše o našem starom i prošlom djelovanju za Hrvatsku. Pitao me neke stvari vezane za Californiju i zbog kojih sam dospio na njujorški proces. Iznenadio sam se kako je bio upućen. Pitao me dotično o ovom Kreši Šimoviću. Kada sam mu sve rekao što sam znao i čuo o njemu, pitao me je dali bih ga želio vidjeti, da on zna gdje on živi i gdje mu je kuća. Nisam bio najzagrijaniji ići ga vidjeti, jer sam sve htio zaboraviti i ne izvlačiti neugodne uspomene iz prošlosti. Na njegovo insistiranje, pristao sam s tim da mu neću reći tko sam, ali da ću mu svakako dati do znanja tko je on i da je on taj koji je pisao ovo dolje priloženo pismo Mostarskoj Udbi.

- Taj čovjek je išao ispred mene u svojim kolima, ja iza njega u mojim. Kada je čovjek stao (na

desno iduć iz Ljubuškog prema Vitini) pred jednom kućom u Proboju, ja sam zastao nekoliko kuća iza njega, izišao iz auta i kao izgubljen "tražio" neku adresu. Ovaj čovjek koji me je tu deveo se meni predstavlja i odmah govori ime i prezime svojeg prijatelja: Ovo je Krešo Šimović. Nije mi bilo svejedno se s njim sresti (prije ga nikada nisam vidio niti sam ga poznao) niti upoznati, jer vrag ne spava. Pitao sam ga: dali je on nekada u prošlosti živio u Los Angelesu? Čim je potvrdio da jest, upitao sam ga točno ovako: Gospodine, dali vi vjerujete u Boga. Odgovorio je da jest, našto sam mu rekao: Onda bi za vas bilo najbolje da se dobro ispovjedite prije nego bude kasnio i prije nego vas Bog pozove. Nisam htio tu više biti i odmah sam napustio to društvo. Ovaj čovjek je na moj poziv došao uveličati gozbu OBITELJSKOG SASTANKA PETRA I IVE/VIĆEKE BOBAN, GABRIĆ, u subotu 7 lipnja 20014.

- Dragi moj Žarko ovo sam - tražeći nešto po internetu što sam prije dvije godine stavio na Kamenjar. com. - pronašao i odlučih tebi poslati jer si ti od mene to tražio i znam da sve pratiš i sve želiš znati.

Iskreni poZDravi svima.

Bog! Stric Mile.

XXXXX

PISMO JEDNOG HRVATA KOJI JE RADIO ZA MOSTARSKU UDBU PODPISOM "PETAR"

Zdravo prijatelji, Los Angeles, 26.9.78.

(Pismo je pisano velikim slovima od početka do završetka. Ja ću ga iz kopije donijeti bez ikakvih ispravaka i malim slovima. Kasnije ću ga donijeti na engleskom jeziku kao dio povijesti sa suda u New York-u desetorici Hrvata 1982. godine, mo, Otporaš.)

Dase javim dragi moj prijatelju sa nekoliko riječi da sam dobro kao što i vama želim sve najbolje.

Mislio sam se prije javiti, ali znaš kako je malo nezgodno to znaš sam zbog čega. Mogu ti reći da sam se počeo uklapati u ovu sredinu. Misliš da znaš kakva je ona. Upoznao sam dosta ljudi i sa njima sam dobar jer moram sve da neću. Kupujem novine i pratim šta se zbiva i tako. Ima dosta novosti koje ne mogu još da pišem, pa ću drugi put. Dosta sam čuo od povjereni ljudi što ima i što se radi i što se sprema ali ne ubrzo, pa što bude ja ću javiti na vrijeme. Prijatelju po svoj prilici negdje oko 3 hiljade je spremno da pođu kućama, mislim da me razumiješ (kada!) Ja sam bio sa jednim od njih, ali nastojim da se približim glavnini. Ja mislim da ću uspjeti, čim dođem ja ću ti moj prijatelji javiti.

Prijatelji dragi, njegov rođak obećaje dosta toga. Ne bi pisao sad o tome (a možda znate i zašto) Ja ću vam pomoći što mogu jer vidim da mogu samo ako mognem ostati ovdje, jer žena nešto sumnja, i kaže dame more povratiti kući kad ona zaželi, kažem ako ostanem. Ja vam želim puno pomoći, pa što god bilo sa mnom jer osjećam da moram i hoću. Puno pozdrava svima vaš prijatelj Petar.

(Ovo pismo je pronašao Hrvat Zvonko Pavelić, detektiv koji je radio za kriminalnu Policiju Los Angelesa, L.A.P.D. Criminel Division. On je došao svjedočiti u prilog ISTINE u New York kada se je Hrvatima sudilo za takozvani "hrvatski terorizam". Sudkinja, (ona) mu nije dozvolila. On bi tu iznio kako je taj "PETAR" bio Krešo Šimović, koji je bio Udbaški doušnik i uhodao, špijunirao Hrvate Los Angelesa. ima toga mnogo za reći. Otporaš)

•Odgovori •Podijeli ›

<http://otporas.com/pismo-u-mostar-hr...oslavu-simicu/>

Eto Žarko sada će ti biti malo jasnije kako je Udba među nama operirala, uvijek u stilu: Kamen baciti a ruku sakriti. Opet ti prilažem link tako da sam siguran da ga nećeš mimoići.

Iskreni poZdravi svim tvojiMA. Bog! Otporaš.

13-12-2015 17:49#697

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Kliknite na: www.otporas.com

“obrana” glasilo hrvatskog narodnog otpora - OTPORAŠ

otporas.com/obrana-glasilo-hrvatskog-narodnog-odpo...

Translate this page

Nov 21, 2015 - Uspio sam, da ste svi Vi uvjereni da Otpor nije General Drinjanin, nego svi Vi po svih pet kontinenata. Ako ja padnem, znadem da ćete uskočiti ...

Pratio sam mnoge opise na ovoj Otporaševoj stranici. Tko ima vremena i živaca sve to pročitati a ponešto i zapamtiti, taj "netko" bi bio dobar nastavnik hrvatskih povijesnih dogodovštine, posebice iz hrvatske političke emigracije.

Posljednje uređivanje od Bobani : 13-12-2015 at 17:56

17-12-2015 14:22#698

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PISMO MOJIM KOMŠIJAMA - NOVA GODINA 1987.

PISMO MOJIM SUSJEDIMA | Kamenjar

kamenjar.com › Povjesnice › Iz Otporaševe torbe

(Sretan Božić, veseli božićnih blagdani, puno sreće i veselja, zdravlja i zadovoljstva, kućne i prijateljske snošljivosti, Sretna Nova 2016 godina svima Mile i Annie Boban sa obitelji!)

PISMO MOJIM SUSJEDIMA | Kamenjar

kamenjar.com › Povjesnice › Iz Otporaševe torbe

Iz Otporaševe torbe:

PISMO MOJIM SUSJEDIMA

Siječanj 03, 2015in: Iz Otporaševе torbe - 9 Komentara

Dragi susjedi: Unatoč činjenici da dugo godina nismo skupa, ipak smo iz tisuću razloga jedni drugima bliski. Svakako da smo na različite načine često puta u mislima zajedno. To je upravo razlog da vam pričam ovo pismo kako ne bi kasnije ispalo da vam se nikada nisam javljao i da sam kao slobodan čovjek u slobodnom svijetu skriveno šutio, dok je poznato da šutnja znači smrt.

Istina da su naše sudbine različite, i u tome nije “istočni grijeh”. Ja sam vrlo mlad, neiskusn, bez poznavanja tuđih jezika i običaja, bez ikakvih sredstava i zbog pritiska države čija ekonomija nije funkcionirala, morao napustiti moj rodni zavičaj i otići “truhom za kruhom” izgrađivati tuđi svijet.

Istina je, da sam u tuđem svijetu stekao obitelj i da moja djeca nisu učila najljepši jezik na svijetu, hrvatski; da nisu imali priliku upoznati hrvatske običaje i kulturu, da nemaju osjećaja za hrvatske vrednote kao što to vaša djeca imaju. Ali je također istina, da su poslije mene i mnogi drugi napustili svoje domove i otišli tražiti bolju budućnost i bolju mogućnost za život, kako za samog sebe tako isto i za svoju obitelj, ostavivši iza sebe staro i nejak, one koji nisu u stanju izgrađivati svoju i našu domovinu, koji nisu bili u stanju nadomjestiti onaj gubitak radne snage koja im je trebala za podmirivanje svih: seoskih, općinskih, kotarskih, republičkih i državnih troškova.

Zato ste ostali vi tamo, dragi moji susjedi, koji ste ostali vjerni svojoj kući, svojem djedovskom pragu, svojoj domovini, svojoj zemlji, svojim običajima i svojem jeziku, svojoj povijesti i svojoj kulturi. Ženili ste se sa svojim djevojkama i odgajali svoju djecu u svojoj zemlji Hrvatskoj. Vaša djeca imaju priliku upoznati sve ljepote i vrednote Hrvatske. I to je jedno bogatstvo koje se nigdje ne može naći niti igdje kupiti. Sav društveni teret vi ste podnosili. Morali ste dvostruko više raditi da bi mogli uzdržavati one koji ne rade a moraju živjeti, i to sto puta bolje žive oni koji ne rade a imaju povlaštene položaje, koje režim plaća iz radničkih kolektiva i tako režim stvara svoju “vojsku” koja se zove TO, Teritorijalna Obrana, od svih svojih sljedbenika, koja pokorno nadzire sve svoje građane, radnike i njihove obitelji.

Da je vas sudbina dodijelila da morate napustiti svoj zavičaj i živjeti razbacani po svijetu kao Židovi, vi biste isto bilo ono što sam ja bio za cijelo moje emigrantsko razdoblje života. Branili bi pred strancima čast i postojanje hrvatskog imena, kojeg je bivša monarhistička jugoslavenska vlada kao i sadašnja komunistička, sustavno prešućivala i zataškavala pred strancima, s očitom namjerom da ih se uvjeri da hrvatski narod ne postoji, već da postoji jedna hibridna smjesa jugoslavenskih naroda.

A da sam ja ostao kući sa vama, za sigurno bih bio kao i vi. Patio bih se skupa sa vama, trpio bih veliku neimaštinu i nepravdu, trpio bih poniženja, laži i razna zlostavljanja, bio bih izložen raznim ucjenama kao i vi itd.

Hladnjak bi mi bio skoro uvijek prazan. Ruka bi mi uvijek tražila novčanik kojeg bih proklinjao zato što u njemu nema dovoljno novca da kupim najosnovnije dnevne potreštine. Kravu bih nagonio u trčanje da se oteli koji dan prije vremena kako bi mi djeca imala mlijeka za doručak. Od nervoze bih otišao u gostionicu potražiti “spas i veselje” u piću tako da često puta ne bih ni večerao sa ženom i djecom. I tako to iz dana u dan dok ne pukne zora!

A ZAŠTO SVE TO ? Jednostavno zato, što svi skupa ne bi smjeli nikako razmišljati o našem zajedničkom nesnošljivom položaju. Svi bi zajedno gutali svako nezadovoljstvo, držali ga u sebi, umjesto da kao slobodni građani i ljudi zajednički potražimo rješenje našim bolima, ali tako, svi zajedno i solidarizirano, da ne ispade: tko mu je kriv što je govorio. Zašto nije šutio kao ja pa mu se ne bi ništa dogodilo, i tako dalje. Oni iz povlaštenih položaja bi, danas jednog, sutra drugog, postepeno maltretirali i otpuštali sa posla, kako bi ih na koncu što lakiše strpali u zatvor kao

neprijatelje protiv naroda i države. Dok u Kini danas se narod diže i traži veću slobodu i veća demokratska prava, kako bi se i oni kineski emigranti mogli slobodno svojim kućama povratiti. Gorbečov je također zajamčio slobodni povratak dugogodišnjim protivnicima ruskog režima, i niša se nije dogodilo onima koji su se već vratili. I jednim i drugima je to moguće zato što nemaju Beograda. A tko će nama Hrvatima zajamčiti našu sigurnost? Ja ju vidim samo u onoj: Uzda se use i u svoje fišeklije.

Dragi moji susjedi, sa opravdanim pravom možete pomisliti da je meni lako odavde iz Amerike govoriti što me je volja, kao što je bilo lako pok. Iviši Boban psovati Turke iz Vitroša, znajući vrlo dobro da mu se neće ništa dogoditi. Pa kada je to tako, onda trebate znati da ovo pismo nije poziv na uzbunu, niti poziv na svađu i mržnju, već, naprotiv, poziv na veselje i međusobno razumijevanje za bolji i slobodniji život radnika, koji je glavni pokretač narodnog i društvenog gibanja.

Usto, ovo pismo ima i jednu posebnu važnost i zato što u ovom teškome trenutku upozorava svakog radnika na propast države koja je kriva za sva zla koja su pretrpjeli svi jugoslavenski narodi, koja je kriva za mnoga: kulturna, vjerska, odgojna, moralna i sva druga obeščašćenja građana i radnika Hrvatske. Kriva je zbog nesposobnosti upravljanja narodne imovine, zbog najgoreg funkcioniranja ekonomije koja je narod dotjerala u očaj, kriva je zbog stalnog rasta inflacije i velikog pomanjkanja posla za svoje građane, kriva je za ogromne zajmove kod kapitalističkog zapada koje ni kamote ne može otplaćivati, a zajmove utrošila više od 65 posto u ideološke i špijunske svrhe svojih građana, kako u domovini tako, i još više, u inozemstvu, kriva je za masovno iseljavanje svojih građana, najviše Hrvata na čija mjesta stranci se useljavaju, kriva je za nazadovanje u razvitku na svim područjima, ako se usporede one zemlje u kojima najviše radi naš jadni hrvatski seljak i radnik, koji je svojim žuljevima izgrađivao tuđu zemlju, a svoju zanemario zbog nesposobnosti vladajuće povlaštene komunističke klase, itd.

Imajući u vidu sve poteškoće i jade našeg naroda, došao sam do spoznaje da: kada se nešto ne može popraviti, ne treba ga niti popravljati. Jugoslavija je nepopravljiva i zato ju treba rušiti i na njenim ruševinama obnoviti Slobodnu Državu Hrvatsku. Andrija Šimić se nije borio da popravi tursko stanje, nego se je iz šume borio kako bi ga zamijenio s drugim, boljim i ljepšim. I ja se iz emigracije ne borim da mi bude bolje, nego se borim da loše zamijenim sa boljim, tako da nama svima bude dobro i bolje. Te da svi zajedno, kroz kratko vrijeme, osiguramo svim radnicima naše zemlje Hrvatske dohodak kojeg imaju stručnjaci i radnici u najrazvijenijim zapadnim zemljama, i tako da zajednički spriječimo daljnje iseljavanje Hrvata iz naše domovine Hrvatske.

Sa kapitalom kojeg bi Hrvati iz inozemstva donijeli i ulagali u izgradnju svoje zemlje i sa prirodnim bogatstvom kojeg Hrvatska ima, ubrzo bi postali druga Švicarska po standardu života, u kojoj bi se svi jezici svijeta govorili i koja bi u kratko vrijeme trebala uvoziti radnu snagu. Tada bi mi svi bili veseli, jer bi se osjećali da smo dio onog tijela koje sačinjava narodnu zajednicu za koju je vrijedno živjeti i umrijeti. Svi bi imali socijalno osiguranje – ne samo pojedinci! Svi bi imali godišnje odmore – ne samo povlašteni!

Niti sam ja drukčiji, niti sam pametniji, niti sam sposobniji od vas. Rodio sam se među vama. Dakle, iste grane smo list. Ja sam od vas drugačiji samo u tome što sam bez bojazni imao priliku više nego vi proučavati našu hrvatsku narodnu prošlost kao i sadašnjost – što je vama bilo uskraćeno – te sam došao do zaključka, na osnovu svih zgoda i nezgoda koje je naš hrvatski narod u prošlosti preživio, da mi ne možemo biti sretni, veseli i svoj na svome, dok god ne izgradimo **JEDAN MOST HRVATSKOG NARODNOG IZMIRENJA**, na kojem će se radosno susresti domovinski i iseljeni Hrvati, i koji će s tog **MOSTA HRVATSKOG NARODNOG IZMIRENJA** u nepovrat baciti sve zadjevce i mržnje iz prošlosti, koje su i jednima i drugima desetljećima rastrgavale njihovu dušu i tijelo.

Naravno da će biti i onih koji će iz straha za svoje povlaštene položaje odmah početi sa starim otrcanim frazama: to su Ustaše, fašisti, koljači i neprijatelji “bratstva i jedinstva” itd. Da se odmah razumijemo. Niti postoji bratstvo i jedinstvo, niti postoje Ustaše, fašisti i koljači. Sve je to prošlost! Sve što danas postoji jest obmana pomoću koje razni karijeristi nastoje naturiti hrvatskome narodu kompleks krivnje za prošlost; tako da u svojoj kupusariji povežu i četništvo s određenim ciljem da što više razjare mržnju između Hrvata i Srba, znajući savršeno dobro da se njihova vlast temelji na: zavadi pa vladaj.

Dragi moji susjedi, ja čvrsto vjerujem, da vi niste protiv hrvatskog narodnog izmirenja, niti ste protiv povećanja plaća i poboljšanje životnog standarda, niti ste protiv izgradnje naše zemlje, niti ste protiv povratka iseljenih Hrvata svojim kućama, niti ste protiv da ovi ulažu svoj kapital u izgradnju naše domovine Hrvatske, u kojoj imaju podjednako pravo živjeti i pobjednici i poraženi, niti ste protiv slobode i demokratskog poretka u našoj zemlji, niti ste protiv da vaš novac bude u vašem džepu a vaša puška na vašem ramenu, itd.

Ako je to tako, a tako je i tako bi moralo biti i ja se zato borim da nama Hrvatima bude dobro u Hrvatskoj kao što Francuzima nije loše u Francuskoj, Austrijancima u Austriji, Nijemcima u Njemačkoj, Talijanima u Italiji, Amerikancima u Americi, itd., onda ja ne vidim nikakva razloga da bi nama Hrvatima bilo loše u našoj Državi Hrvatskoj, koja po jugoslavenskom ustavu ima pravo na samoodređenje.

Na temelju iskustva raznih događaja iz prošlosti, došao sam do zaključka i do spoznaje da bi građani Hrvatske mogli imati trajni mir, ako se njihove težnje usmjere na:

- (1) Hrvatska država sa svim svojim povijesnim i etničkim granicama.
- (2) Glavni grad Hrvatske Banja Luka.
- (3) Zastava hrvatske države crven-bijeli-plavi sa tri trake i tri različite boje koja bi predstavljala tri najznačajnije komponente hrvatskog naroda: katolici, muslimani i pravoslavci. Kockasti grb od 25 polja u sredini bijele trake bi predstavljao mozaičku povezanost snošljivosti i ravnopravnosti svih građana hrvatske države.
- (4) Svaki tko se rodi u hrvatskoj državi je po međunarodnom pravu automatski i hrvatske narodnosti. Izuzetak su prolaznici strane narodnosti čije se dijete rodi u Hrvatskoj.
- (5) Državljanin Hrvatske može biti svaki stanovnik koji je u stanju ispuniti međunarodne zahtjeve za državljanstvo. Narodnost je odvojena od državljanstva toliko da svaki stanovnik Hrvatske može njegovati svoje nacionalne osjećaje.
- (6) U hrvatskoj državi će biti službeni jezik hrvatski, što ne znači da druge manjine ne mogu govoriti svojim jezikom, njegovati svoju tradiciju i običaje, ako oni to hoće.
- (7) Za sve građane Hrvatske biti će jednaka putnica sa oznakom: Građanin Hrvatske. Građanin i stanovnik nije jedno te isto. Stanovnik može biti i stranac koji je na privremenom radu u Hrvatskoj ali nije građanin.
- (8) Novac hrvatske države će biti stara tradicionalna hrvatska mjenica Kuna.
- (9) Svaki stanovnik Hrvatske će imati iskaznicu sa slikom i kratkim osobnim podacima za identifikaciju. Iskaznica i putnica nisu isto.
- (10) Hrvatski državni praznik bi trebao biti 29 Listopada, simbol prekida svih veza sa strancima 1918. i prvi dan hrvatske samostalnosti.
- (11) Dan hrvatske zastave i dan HOS-a bi trebao biti prvi dan ljeta, tj. 21 lipnja.
- (12) Dan hrvatske žalosti (pijeteta) bi trebao biti prvi studenoga, tj. Dan Mrtvih kada bi svi građani Hrvatske sa svojim vjerskim i državnim predstavnicima odali počast mrtvima čije kosti pokriva zemlja i Država Hrvatska.
- (13) Dan hrvatske mladosti i praznik rada bi trebao biti prvi svibnja.
- (14) Hrvatska država priznaje sve glavne vjerske blagdane svojih građana.
- (15) U hrvatskoj državi neće biti rasnih, vjerskih, nacionalnih i inih privilegija.

- (16) U hrvatskoj državi će biti dozvoljeno slobodno ispoljavanje: vjersko, političko i ideološko; sloboda javnog sastajanja i govora, pisanja u granicama morala.
- (17) Svakom građaninu Hrvatske će biti zajamčeno da neće biti gladan i da neće biti bez posla. Svaki građanin će biti socijalno osiguran. (18) U hrvatskoj državi neće biti političkih zatvorenika, jer će u njoj vladati pluralistički poredak, tj višestranački sistem na zasadama demokracije i prava slobodnog glass.
- (19) U hrvatskoj državi žene će imati pravo na mirovinu u 58 godini a muškarci u 62. godini života.
- (20) Svaki muškarac, građanin Hrvatske, prema zdravstvenim i fizičkim sposobnostima je obvezan služiti vojsci.
- (21) U hrvatskoj državi neće i ne smije biti mita. Onaj tko ga bude davao i onaj tko ga bude primao, smatrat će se podjednako krivim i kao mjenjači nepoštene zarade, bit će po zakonu kažnjeni.
- (22) Svaki građanin koji je rođen u Hrvatskoj ima pravo se natjecati za predsjednika Hrvatske, koji će se birati na pet godina i ne može biti biran više od dva puta uzastopice. Jedne izbore treba preskočiti da bi se po treći puta mogla kandidirati ista osoba.
- (23) U odnosu na političke razlike u svijetu, Hrvatska će biti neutralna i neće se miješati u sporove drugih naroda, osim ako ti sporovi nebi direktno utjecali na vitalne probitke hrvatskog naroda i njegove Države Hrvatske. Sa svim narodima u svijetu Hrvatska će nastojati imati najprijateljske odnose svih vrsta, osobito sa susjednim narodima.
- (24) Hrvatska država će priznati svim svojim građanima mirovinu koju su zaslužili u jugoslavenskoj državi. Priznat će svim vojnim osobama njihovu sposobnost i njihove činove i sve što su zaslužili u svom vojničkom zvanju. Zajamčit će sva radna mjesta svim radnicima koji žele i dalje ostati na tim radnim mjestima.
- (25) Hrvatska država će uskladiti gospodarsko stanje u zemlji na principu. tj. načelima privatnog vlasništva i slobodne izmjene.

Dragi moji prijatelji i susjedi, ovo nije neki ustav niti bilo kakav zakon. Ovo je moja ideja kako bi trebalo biti i moj odgovor jednom susjedu koji je pisao svojem prijatelju u Njemačku da mi njegovo pismo proslijedi, jer kako kaže da on nema moje adrese. On u svojem pismu mene moli da u slijedećem **PISMO MOJIM KOMŠIJAMA** pišem malo kako bi trebala izgledati Hrvatska Država. Ovo je samo jedan dio od tisuće ideja koje bi mogle pomoći da se ipak krene sa mrtve točke (**EPPUR SI MUOVE.**) Svrha ovog pisma je prijateljska, a sadržaj je miroljubiv i programatski, kojeg se treba na sav glas pročitati da bi ga se razumjelo.

Neka Vam je svima Sretana i Blagoslovljena Nova 1987. Godina! S velikim poštovanjem vaš prijatelj i susjed Mile Boban.

Pisano na Novu Godinu 1987. u glavnom gradu Texasa, Austinu.

Pročitajte više na PISMO MOJIM SUSJEDIMA | Kamenjar, Kamenjar

Saznajte više: Maks Luburić, Hrvat katolik ili srbin pravoslavac - Stranica

2 <http://slobodni.net/t112192-2/#ixzz3uZpdsyTP>

Naša facebook stranica: <https://www.facebook.com/slobodni.net>

Posljednje uređivanje od Bobani : 17-12-2015 at 14:24

17-12-2015 21:10#699

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke
2,348

ODGOVOR GOSP. IVE JOLIĆA NA PISMO MOJIM KOMŠIJAMA - NOVA GODINA 1987.

(Donosim u cijelosti i bez ikakvih ispravaka pismo, bolje rečeno, odgovor gosp. Ive Jolića iz Toronta na **"PISMO MOJIM KMSIJAMA - NOVA GODINA 1987"**. Trebali bi se i drug javiti i iznijeti svoja mišljenja kao što je i gosp. Ivo Jolić iznio svoje mišljenje. Svakako se treba uzeti u obzir da je ovo pismo pisano četiri (4) godine prije propasti bivše YU države i da je pisano u ODRAZU VREMENA HRVATSKE POLITIČKE EMIGRACIJE. Pošto sam ja taj bio koji je to pismo pisao i, danas, 17 prosinca 2015. godine, dakle skoro punih 28 godina, iznosim ime onog čovjeka, Hrvata iz Njemačke koji je zamolio svojeg prijatelja da mene za moje mišljenje kako doći do hrvatske Države i kako se boriti protiv Jugoslavije. Njegovo je ime Miroslav Čuljak (1939-, poznat kao Mošo Dominov Onaj drugi, njegov prijatelj je Miloš Pejić, sada pokojni koji je od moje Majke tražio moju adresu da mi piše, i pisao mi je, naravno u tajnosti da Udba ne bi saznala. Kada sam ja po prvi puta u lipnju 1991. **godine posjetio moje selo Bobanovu dragu poslije skoro 35 godina, pred crkvom, sav u ponosu, prišao je k meni, čestitao mi na svemu, rekao mi kako je sva ta PISMA MOJIM KOMŠIJAMA** koja sam ja pisao i slao, kako je on to vrlo dobro sakrio pod kućni krov da Udba ne može pronaći.

Ovim putem želim čestitati svim kršćanima Sretan Božić i blagoslovljene božićne blagdane, a svima želim Sretnu Novu 2016. godinu! Otporaš.)

PISMO MOJIM KOMŠIJAMA - NOVA GODINA 1987.

John Jolic

Reply|

To:

Mile Boban <froate@hotmail.com>; Thu 12/17/2015 4:27 PM

Poštovani moj Otporašu !

Primam,čitam i slažem tvoju obilnu korespodenciju o NAŠOJ hrvatskoj borbi za slobodu i nezavisnost LIJEPE NAŠE !

Međutim prekopavati po prošlosti izgubismo vrijeme i okupiramo mozak mentalno i vremenski a da ništa ne koristi našoj svakidašnjoj borbi za boljitak sadašnjeg stanja u kojem se "DAVI " hrvatski NAROD ..!

Patnje i torture kroz koje je prošao hrvatski NAROD su ostavile POSLJEDICE I DEFORMIRALE ČITAVE GENERACIJE DANAŠNJIH HRVATSKIH NARAŠTAJA. Ono o čemu ti pišeš je POVIJESNA ISTINA ALI TA POVIJESNA ISTINA NIJE BITNA ZA 80 % mlađe generacije,koju interesira FILOZOFIJA OČENAŠA ! "Kruh naš svagdanji DAJ NAM DANAS daklen današnje MUKE potiskuju JUČERAŠNJE,a to znači moramo tražiti rješenja za danas,a ne za JUČER. Dr. A. Starčević je govorio da se DESPOCIJE NE POPRAVLJAJU NEGO RUŠE !,na tom putu hrvatskom NARODU treba pomoći revolucionarnim metodama za koje su nam debelo iskustvo ostavili DIKTATURE I DIKTATORI ili skraćeno drugovi Staljin i Bravar iz Kumrovca.!

Meni se čini da samo jedna " KULTURNA REVOLUCIJA " u Hrvatskoj mora dovesti do OLUJE ILI VIHORA,koji će POMEST HRVATSKU od SKOROJEVIĆA,ili kako ih je POGLAVNIK nazvao KUFERAŠIMA,što znači da su u Zagreb stigli s KUFEROM i ZAUZELI VLAST, BOGATSTVO I APARAT koji PRIJETI NARODU ,ništa manje nego je prijetila Bravarova krvava INTERNACIONALA. Ja te pitam kako odgojiti današnji HDZ da bude PREPORODITELJ MODERNE I PRIJEKO POTREBNE NOVE POLITIČKE FILOZOFIJE. Tuđman je RAZARAO HSP i HSS,a danas HDZ cvili kao početnik i jadnik, jer se nije suprostavio DUBOKO UTEMELJENOM KOMUNISTIČKOM FAŠIZMU ali je zato ODBACIO " NEPRIJATELJSKU EMIGRACIJU " a to znači TEBE I MENE I DRUGA BAR 3 MILIJUNA NACIONALNO I

DRŽAVOTVORNIH HRVATA ,po svijetu uključujući i Hrvate BiH !!
Eto dragi moj Mile iz Bobanove Drage,to je naš problem,a slavni Max Luburić je UČINIO I
REKAO SVOJE P R A V O V R E M E N O, i POKOJ MU VJEČNI !
Pozdrav tebi i cijeloj obitelji od mene i moje supruge Marije !

Ivo

Saznajte više: Maks Luburić, Hrvat katolik ili srbin pravoslavac - Stranica
2 <http://slobodni.net/t112192-2/#ixzz3ubfq3uaJ>
Naša facebook stranica: <https://www.facebook.com/slobodni.net>

17-12-2015 23:46#700

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

HRVATSKO POMIRENJE - FRANJU TUĐMAN UZEAO IDEJU IZ "DRINE" br. 3/4, 1964., str. 18/21

Ideju hrvatskoga pomirenja razvija šezdesetih godina ustaški (pukovnik, a general Hrvatske Vojnice HOS-a, mo. Otporaš.) general Vjekoslav Luburić- Max. Ističe da mora doći do pomirenja ustaša i partizana te ustaških i partizanskih sinova jer je to jedini način na koji Hrvati mogu dobiti vlastitu državu. Kako bih što bolje približili ideju pomirenja preuzeti ćemo ulomak programskog teksta koji je objavljen u Luburićevom časopisu Drina.

Piše: Jozo Ćosić/HSPF.info

Evo ključnih dijelova toga programskoga teksta:

Govorim o tebi, kršni Istrijanče i Dalmatinče, koji si pred talijanskim zulumom pobjegao u partizane i doživio „oslobođenje“; o Tebi, koji i danas služiš Titovu vojsku, i koji se buniš što ne možeš napredovati i proslijediti školovanjem, dok Tvoji „drugovi“ s onu stranu Drine završavaju pomorske akademije, dolaze na Tvoje more, preuzimaju kapetanska mjesta, koja su vjekovima ponosno držali Tvoji djedovi, i tako Te guraju i istisnuju iz Tvog položaja i krađu Tebi, i to u Tvojim vlastitim kući, Tvoj svakidašnji kruh. Govorim o Tebi, koji moraš slušati „časove“ o plivanju od onih koji mora nikada nisu ni vidjeli, i koji Ti sole pamet kako treba ploviti, Tebi, koji si srastao s morem i cijeli život na njemu ploviš.

Pogledaj oko sebe! Koliko je u vojnoj mornarici Istrana i Dalmatinaca među Tvojim pretpostavljenima? Došlo je vrijeme, kada Te uvjeravaju da više ni ne znaš što je more! Pređi su ti bili umni morski orlovi; pogledaj u Pomorsku Enciklopediju: radi „bratstva i jedinstva“ to Tvoje more je postalo SRPSKIM! (...) Podsjećam Te Tvoje slave, Tvoga imena i Tvoga mora, kao i Dubrovačkog zvonca, koje je Srbima davalo do znanja, da moraju u predvečerje napustiti gradske miri (zidine).(...)

Opet Srbi „sve i svuda“! Opet moraš biti pokoran tuđincu! Zar su samo Srbijanci sposobni imati duplo veću plaću od tvoje, voziti se autom, imati vlastite vile, bolje zalagajnice, zubatiju ribu, širi pogled i čišći zrak? (...)

Ne misli, da Ti prigovaram, što si se borio za „bratstvo i jedinstvo“; svjestan sam da su Ti ga nametnuli, jer si se borio za svoju Istru i za svoju Dalmaciju, a ne za veliku Srbiju. Sada, kad nas nije ista prekodrinska ruka, protiv koje sam se borio kao Ustaša, a moj brat kao Domobran, zaboravimo prošlost: ja skidam sa čela „U“ kao što Ti odbacuješ petokraku, te budimo samo vojnici za HRVATSKU DRŽAVU.(...)

Bio sam se ustao protiv preko-drinskog uljeza, koji su za kraljevske Jugoslavije činili ono, što Tebi danas čine: da, bio sam ustao za Hrvatsku, kako i Ti danas ustaješ.

Kako vidiš idemo istim putem. Jedno smo, samo što ja živim u ilegalnosti, a Ti u legalnosti, što Ti je u rukama oružje, a ja sam praznih ruku. Čuvaj svoje mjesto, jer će Ti pasti u dužnost veća čast nego meni u obrani naše Hrvatske. Dolazi čas, kada ćeš moći petokraku zamijeniti kockastim grbom i postati gospodarom našem moru i našoj Hrvatskoj! Od danas budimo samo jedno, samo borci za Hrvatsku!

Dr. Franjo Tuđman upoznao se s ovom idejom šezdesetih godina dok je bio direktor Instituta za historiju radničkog pokreta (od 1961. do 1965. godine).

Ideju hrvatskoga pomirenja također zastupa i Ante Bruno Bušić, ali poseban doprinos realizaciji te ideje pripisuje se fra Dominiku Mandiću.

Konstatirali smo da je idejni tvorac ideje hrvatskoga pomirenja Vjekoslav Luburić (Max) te da Tuđman upravo od njega preuzima ideju pomirenja. Ali, kakvu je ulogu u svemu tomu odigrao Ante Bruno Bušić?! Novinar Darko Hudelist smatra da se devedesetih godina Tuđmana povezivalo s Bušićem zato što Bušić nije nosio nikakav zločinački teret prošlosti (za razliku od Luburića) te da je ideju pomirenja bolje pripisati borcu za slobodnu Hrvatsku, hrvatskom imigrantu Bušiću, nego Luburiću jer bi samim time i ideja pomirenja postala prihvatljivija hrvatskoj ljevici.

Fra Dominik Mandić bio je glavna poveznica Tuđmana s emigracijom, bio je poglavar Komesarijata hercegovačkih franjevacu u Chicagu.

Polovicom 1987. Tuđman je krenuo u realizaciju ideje povezivanja hrvatskoga naroda, Hrvata u matici i hrvatske dijasporu; no, to nije bilo jednostavno izvesti budući da je bio dvostruki politički zatvorenik, osuđivan 1972. i 1981. Ipak, zahvaljujući starim poznanstvima i sve liberalnijoj politici uspijeva dobiti putovnicu. Formalan razlog odlaska u Kanadu naveo je predavanja na tamošnjim sveučilištima, naravno, pravi razlog ipak je zadržao za sebe. „Služba je, naravno, znala da je uspostavljenje „jedinstvene domovine i dijasporu“ u borbi za samostalnu hrvatsku državu „alfa i omega“ Tuđmanovoga cjelokupnoga političkoga angažmana.

O tome je on opširno pisao u pismu Bruni Bušiću davne 1977., kao i u brojnim drugim pismima što ih je slao politički aktivnim Hrvatima u zemljama zapadnoga svijeta. Pisma koja za službu nisu bila tajna.“ Putovanje u Kanadu, 1987. godine, a zatim 1988. te 1989. godine imalo je jasan cilj, uspostavljanje kontakta, a zatim i konkretnih dogovora i angažmana s najjačom zajednicom hrvatskih iseljenika u svijetu, zajednicom hercegovačkih franjevacu. **(Treba ovdje nadodati, da se zna i da se ne zaboravi i druge hrvatske državotvorne i političke organizacije, po imenice Pročelnništvo Hrvatskog Narodnog Otpora, HNO. Mo. Otporaš.)** Tu zajednicu pedesetih i šezdesetih podiže na noge fra Dominik Mandić. Vjekoslav Max Luburić tu zajednicu naziva „hercegovačkim Vatikanom“.

S Mandićem je Tuđman bio suglasan u četiri bitne teze: Prvo, da su razlike između Hrvata i Srba uvjetovane njihovim pripadnostima posve različitim nespojivim civilizacijama (Istoku i Zapadu). Drugo, da Hrvati i Srbi ne mogu živjeti u zajedničkoj državi. Treće, da su muslimani (s malim „m“

kao isključivo vjerska zajednica), sastavni dio hrvatskoga naroda. I četvrto, da na širem, jugoslavenskom prostoru, nakon raspada Jugoslavije i stvaranja nacionalnih država, treba stvoriti etnički kompaktne i homogene nacionalne teritorije, uz pomoć organiziranih preseljavanja velikih skupina stanovništva, odnosno dijelova pojedinih naroda. Mandić taj princip naziva „principom čistih nacionalnih teritorija“, a Tuđman „humanim preseljenjem“.

Bilo je jasno da povijesno pomirenje ne može realizirati ekstremni ljevičar, ili pak ekstremni desničar, stoga je Franjo Tuđman bio idealan za tu ulogu. „Dakle, bez nacionalnog pokreta, bez nacionalnog pomirenja Hrvata, bez završetka ideoloških sukoba iz Drugoga svjetskoga rata, bez političkog udruživanja Hrvata od ljevice do desnice u nacionalni pokret za stvaranje hrvatske države i bez čvrstog zajedništva domovine i iseljene Hrvatske i Hrvata iz Bosne i Hercegovine, ponovno se ne bi ostvarile povoljne povijesne okolnosti za stvaranje samostalne i suverene Hrvatske.

Potrebno je napomenuti da povezivati Tuđmana s Luburićem nije isto što i povezivanje Tuđmana s ustaškim pokretom, budući da nikada nije bio simpatizer istoga; štoviše, bio je istaknuti komunist. Istine radi, potrebno je reći da je uvijek bio hrvatski komunist koji se u danim uvjetima zalagao za ravnopravnost republika i naroda u jugoslavenskoj zajednici naroda. U komunizam se razočarao već pred kraj Drugoga svjetskoga rata (baš kao i njegov otac, inače istaknuti HSS-ovac) budući da je uvidio da se komunizam zaustavio samo na lijepim parolama.

Stoga, bilo bi pogrešno ne baviti se politikom u takvoj državi jer bi to podrazumijevalo kapitulaciju i nemogućnost provođenja vlastitoga cilja. Nego, sudjelovati u donošenju odluka i djelovanje u takvim uvjetima bio je hrabar čin jer se jedino na taj način moglo doprinijeti poboljšanju položaja vlastitoga naroda.

Napomena!

Stavovi izneseni u tekstu, izražavaju stavove pojedinca, a ne moraju biti nužno i stavovi Udruge

HSPF.info

Statovi autora izneseni u autorskom tekstu objavljenom na HSPF.info – Portal Hrvatskog Studentskog Politološkog Foruma nisu nužno stavovi Udruge.